

**КЛУБ „СВЕТЛИНИ СРЕД
СЕНКИТЕ“
ШАХТАТА**

chitanka.info

ГЛАВА 1

Дарен повдигна панталона си и се огледа. Звънът на последния училищен звънец винаги му звучеше като погребален марш.

— Ей, Плъх!

Това беше Мони Дългия. Дарен намести очилата си и огледа коридора, с надеждата да се спаси чрез бягство.

— Ооо, Дарко-плъхарко!

От другата страна идваха Росен и Яни. Дарен осъзна, че ако не обърне джобовете си, ще се сбогува и с левия си преден зъб. Част от десния вече беше счупена.

— Имам само петдесет стотинки — виновно измънка хлапето. Обърнатите му джобове стърчаха нелепо в чудесен синхрон с огромните му клепнали уши.

— Имам само петдесет стотинки! — заблещи се срещу него Дългия, докато повтаряше думите му с престолено тънък глас. — Не става, Плъх! Не ме устройват жълтите ти с'тинки.

Трите момчета повлякоха хлапето по коридора.

— Да не си посмял да цвърчиш! — заплаши го Яни. — Иначе пак ще целуваш мозайката.

Дарен стисна зъби и прие съдбата си. Каквото и да му се случеше оттук нататък, протестите само щяха да усложнят нещата. Когато Росен преди време беше нахлупил кошче за боклук на главата му, а приятелите му настояваха Дарен да задържи неприятното му съдържание на мястото му, той бе посмял да се развика за помощ. Тогава Дългия го блъсна в стената и счупи десния му зъб. Сега левият изглеждаше още по-дълъг и всички съученици на хлапето бяха започнали да го наричат „плъх“. Дори милата, очилата зубрачка, която никога не обиждаше никого, защото получаваше достатъчно обиди от всички, му беше казала, че прилича на хамстер.

— Оуух!

— Казах да не скърцаш! — изсъска Яни.

Дарен отново стисна зъби. Влачеха го по стълбите към училищната изба. Бяха доста по-високи от него и прескачаха по няколко стъпала, а той се задъхваше с изплезен език между тях. Приличаше на поизпразнен чувал с картофи, който се тътри и подскача по стълбите, дърпан от силните ръце на едър хамалин.

— Ще го оставим ли долу? — Росен се подхилна към Дългия.

— Защо не?! — отвърна той. — Като дойде оня изрод с парното, ще го пусне.

— Момчета... — Дарен изпитваше ужас от тъй наречения параджия. — Утре ще ми дадат повече пари... Не ме оставяйте там, моля ви! Ще запазя всичко за вас!

— Я, кой се опитва да ни корумпира?! — изцеди през зъби Яни и изгледа злобно Дарен. Той беше най-умен и мълчалив от тримата, но поредица от неприятни случайности го бяха превърнали в това, което беше.

— Яни, аз... съжалявам! Яни...

Дарен не можа да каже нищо повече. Момчетата го бяха пуснали на пода, а Яни го стискаше за скулите, за да млъкне.

— Ще мълчиш, когато аз говоря, плъх! Влизай пръв!

Вратата на избата беше пред тях. Дарен не се страхуваше от тъмното, защото хората го плашеха повече. Той повдигна с усилие железното резе и сам се вмъкна вътре.

— Яни, прибери му с'тинките! Сетих се, че имам още петдесет. Мога да изям един прост 'амбургер! — нареди отново Дългия.

Яни последва хлапето, издърпа стотинките от ръцете му и се спря, защото усети остър цигарен дим. Не му се искаше да среща параджията.

— По-добре да сме луди, отколкото скучни — чу се момчешки глас, който беше част от някакъв явно отдавна започнал разговор. Последва го групов смях.

— Лили, дай още една цигара! — обади се този път момиче.

Дарен смутено си напъха джобовете обратно в панталона и се зачуди накъде е по-безопасно да побегне. Групата нелегални пушачи отпред можеше да го преджоби за пари за цигари, а той нямаше с какво да ги умилостиви. Отзад идваха Дългия и Росен, за да проверят защо се бави приятелят им. Те най-вероятно щяха да решат да се правят на

големи мъже пред момичетата, а Дарен знаеше кой ще пострада от това.

— К'во става бе, Яни?! Що кибичиш още тука? — дрезгаво подвижна Дългия в сумрака.

Двама от пушачите веднага скокнаха от тръбата, на която бяха седнали. Бяха от по-големите ученици и параджията нямаше нищо против да пушат на работното му място, ако от време на време го черпят с цигари или му носят по нещо за пиене.

— Дълъг, остави Плъха и се омитай! — нареди Лили и освети лицето му със запалката си.

— Леко ма...

Лили повдигна високо лявата си вежда и погледна застрашително момчето.

— Хайде изчезвай, предложил си го вече. Тичай да ма'аш 'амбургери! — презрително допълни момчето до Лили с тон, който говореше по-ясно от думите.

Лили дръпна Плъха за рамото. Вещерскозелените ѝ очи се присвиха, а косите ѝ се плъзнаха напред през лицето, когато се наведе да сплаши с поглед детето. Заприлича на злокобна черна котка.

— Какво искаш?! — измънка Дарен, стреснат от веригата, която Лили въртеше около ръката си.

— Измъкнах те от простака, каквото искам, ще си го получа сама.

Лили го повлече към тръбата, където я чакаха приятелите ѝ. Момчетата подхвърлиха няколко груби забележки на Дарен и се върнаха към заниманията си.

— Ааа, това Плъха ли е? Дайте да го пуснем в шахтата на Паро, може татко Луцифер наистина да е вътре.

Виктория, която всички наричаха Вик, имаше явна склонност към окултното. На шията ѝ висеше пентаграма. Обличаше се в черно и говореше рязко, все едно издава заповеди. Тя беше единственият човек на света, който харесваше параджията. Нарекла го бе Паро и често го посещаваше тайно, за да си говорят за черни магии и многото имена на дявола.

— Чу ли какво ти говоря? — Вик бутна момчето до себе си.

— Ох, не ме закачай в момента! — изпъшка Деника, която беше пълната ѝ противоположност. — Счупих си нокътя!

Изрусена до бяло, с къса лъскава поличка и остри обувки с тънки токчета, Деника изглеждаше някак не на място в цялата компания. Тя беше тук само защото харесваше един братовчед на Виктория, плеябой от горните класове, и вярваше, че може да си го купи с пари, както беше купила приятелството си с останалите.

— Говорех за Плъха и за шахтата! — Вик стовари юмрук върху тръбата, на която седяха. Двете момичета от другата ѝ страна, които излизаха с нейната компания само за да са близки с лидерите в училище, се смушкаха незабелязано.

— Пуснете го да си ходи. Какво се занимавате с келеси — малко неуверено подхвана Ани.

— Да го отложим за друг път, наистина — веднага я подкрепи Елеонора.

— Погледнете как си орезих нокътя! — опъна пръсти пред носовете им Деника. Точно над тях премигваше една стара лампа, която от време на време съскаше и пращеше съвсем на изгаряне.

— Не ми е проблем твоят нокът! Казах, че искам да пуснем Плъха в шахтата! — скочи от тръбата Вик.

Дарен все още стоеше край Лили и момчето, които спореха, шепнейки. Той напрягаше слух, за да чуе по нещо и от двата разговора, защото вече беше надушил намеренията им. Момчетата на другата тръба, които си подаваха последователно някаква силно воняща цигара, сякаш съвсем го бяха забравили.

— Какво изобщо искаш? — Лили го каза високо. След това погледна към Виктория, кимна ѝ и повлече Дарен към шахтата.

— Пусни ме! Лили, моля те! Ли-ли, пусни ме!

— Пускай го вътре, нали за *това* те моли! — изсмя се Виктория.

Ани и Елеонора се спогледаха притеснено.

— Оставете го, вижте на какво прилича! — провикна се безрезултатно Ели. Двете с Ани се смъкнаха от тръбата, а Деника неохотно ги последва.

Лили и Вик вече стояха пред шахтата и стискаха здраво Дарен за раменете.

— Няма ли да ни помогнете? — Лили посочи с глава към шахтата.

— Някой да има пиличка?! — Деника тракаше с токчетата си наоколо, налапала „пострадалия“ си пръст.

— Имам чук! — изсъска Лили.

— Хей, какво правите? — веселяшки се провикна едно от момчетата, които още поклащаха крака от тръбата. Ако не бяха толкова напушени, със сигурност щеше да им хрумне да ги последват.

— Моля ви... Не ме пускайте там! — отново направи опит да ги умилостиви Дарен. — Утре ще ви дам пари за цигари. Моля ви...

— Ти ли бе?! — Лили го перна през врата. Вик вече беше отместила тежкия капак на шахтата без ничия помощ.

— Айде, скачай! — дръпна го тя, след като се изправи. — Паро, каза, че си струва да се провери какво има долу. Ти ще бъдеш нашата опитна мишка.

Дарен падна леко. Не го заболя, а страхът му се стопи пред ослепителната светлина, която извираше от странен, приятно миришещ огън. Могъщ и необясним, той скриваше не само мрака, но и мястото, на което бе паднал. Беше смутен, но не чувстваше страх.

— Кажи ми името си! — прозвуча ясен глас.

Дарен усети, че няма от какво да се бои, но не харесваше името си.

— Как се казваш, момче? — упорстваше гласът.

— В момента не мога да преценя.

— Право казваш.

Огънят изтъня и бързо прие формата на млад воин. Косите му бяха дълги и златисти. Очите — много светли. Дрехите — бели. Носеше дълъг меч, но това, което най-силно впечатли Дарен, бе, че имаше криле.

— Не знаеш кое име да ми кажеш, защото по-често се обръщат към теб с прякора ти.

— Не го харесвам — призна Дарен.

— Има защо — съгласи се воинът. Протегна ръка, свали очилата на детето и ги хвърли в краката му. — Вече няма да ти трябват!

Дарен се огледа неразбиращо. Продължаваше да вижда добре и без очилата.

— Кой си ти?!

— Пратеник! — усмихна се непознатият. — Името ми е Уриил. Приятелите ти, там горе, са в голяма опасност...

— Те не са ми приятели! — веднага възрази Дарен.

— Знам, но изпитвам сърцето ти. Готов ли си да им помогнеш, въпреки това, което ти сториха?

— Аз, амм... — Дарен вдигна рамене. За първи път му предлагаха такова нещо. — Да! Защо не... Ако и ти помагаш!

— Не се излъгах за теб, Дарен — усмихна се Пратеникът. — Сега ще ти кажа нещо, което само ти ще знаеш, и когато приятелите ти слязат тук долу, ти ще бъдеш този, който ще решава съдбите им. Но помни, че си свързан с тях и обещанието, което ми даде. Нарушиш ли думата си, бедите ще връхлетят и теб!

ГЛАВА 2

— Хайде да си ходим, няма никакъв демон. — Деника потропваше нервно с острата си обувка. — Това са глупости, Вик! След половин час съм на козметик.

— Какво стана с Плъха? — прошепна Ели на приятелката си. Бяха се върнали на тръбата под съскащата лампа, но вече не им беше до пушене и планове за купони. И двете се тревожеха, че при падането детето може да се е ударило лошо и дори да е умряло.

— Трябва някак да проверим. Не можем да го оставим там! — отвърна още по-тихо Ани.

— Не можем да го търсим сами! — възрази приятелката ѝ.

— Ако кажем на някой, ще обвинят нас! — Ани накъсваше шепота си от напрежение.

— Шушу-мушу къща разваля. Какво си говорите там?

Вик изпълзя по тръбата и се намърда помежду им.

— За кой си говорите? — хитро присви очи Деника. През ума ѝ преминаха най-малко десетина имена на готини момчета.

— Да не ни издъните нещо, ей! — Вик изгледа последователно двете заговорнички.

— Ако ни изпортят, ще последват Плъха! — викна Лили от своето място, а тонът ѝ издаваше крайно нехайство.

— Не сме си го и помисляли! — отбранително отговори Ани.

— Няма ли поне да проверим дали е жив? — Ели не можеше да повярва, че мозъците им са толкова замъглени. Двете с Ани не пушеха трева, но им се струваше, че не само тревата е причината останалите от компанията да са така безсърдечни.

— На кой му пука? — Лили се приближи, местейки се по тръбата, като продължаваше да върти веригата, с която не се разделяше.

— Ще си изтърва козметика, бе хора! — отново се обади Деника. — Ако ще гледаме за дребния, да гледаме, че наистина нямам време!

— Дръж ми цигарите! — Лили пхна кутията си в дамската ѝ чантичка, а веригата в джоба си и смигна на Вик с иронична усмивка.

— Вземи и моите! — нареди Вик.

Деника направи отегчена гримаса, дръпна ципа на чантичката си и слизайки внимателно от тръбата, за да не си счупи токчетата, подкани Ани и Ели:

— Хайде, че съвсем закъснях.

Мъжката част от компанията продължаваше да се хили в несвяст след втората „лула на мира“ и отново не им обърна никакво внимание. Всъщност момчетата едва ли помнеха, че са виждали Плъха в „пушалнята“.

— Ще извикаме отгоре, ако се обади, значи е жив. Да се оправя сам! — отсече Вик.

Ани и Ели не казаха нищо. Гърлата им бяха свити от тревога. Лили се надвеси над шахтата, плю вотре и подвижна небрежно:

— Хей, Плъх, срещна ли вече някой роднина?

— Ха-ха-ха, роднина. Това беше яко! — одобри Вик.

Никой не отговори. Деника също надникна, но стъпи накриво, залитна и вкопчи пръсти в суичера на Ани. Чантичката ѝ се изплъзна и полетя в шахтата.

— Голяма си патка! — ядоса се Вик. — Затри всичките ни цигари.

— Да влиза да ги вади! Тъкмо ще види как е Плъха — каза Лили.

— Стига бе, ще ви купя нови! — усмихна се глупаво Деника.

— Пак ще купиш, но аз влизам да си ги взема. — Вик дръпна запалката от ръката на Лили, щракна я и огледа отвора. — Има стълби. Няма да се претрепя.

— Идвам с теб! — обяви Лили. Всъщност и двете бяха безкрайно любопитни да проверят истинността на разказите на Паро.

— Аз няма да слизам там. Кой знае каква е мизерия — отстъпи назад Деника.

Ели и Ани се спогледаха плахо.

— Защо не пробваме?

— Щом има стълби.

Когато и четирите момичета се скриха от погледа на Деника, тя се поогледа, събу обувките си, праметна ги през рамо за каишките и

следвайки слабата светлина, легна по корем и напипа със стъпала стълбите.

— Няма само аз да стоя тук — каза и ги последва.

В ума ѝ проблесна, че вече се е изпоцапала достатъчно, за да отложи козметика си за следващия ден.

Озоваха се върху студената, прашна и ръждясала метална настилка на улица „Твърдо желе“. Името беше изписано с готически букви върху една крива табела, висяща над главите им, между гирлянди от гнили коренища, които лъщяха от зловонна черна мъгла. На около пет метра имаше сладкарница. Но момичетата все още не знаеха нищо за града под шахтата и много щяха да се учудят, ако разберат че „желето“, което се продава там, е дотолкова втвърдено, че се купува на плочки и от него се строят къщи. Ако си пришълец и случайно попаднеш в тази сладкарница, най-вероятно ще загубиш половината си зъби, докато разбереш за какви сладкиши става дума. Собственикът ѝ принадлежеше към тъй наречените блатни, но тази част от подземния град се управляваше от кралицата на гигантите Джимеле и нейните тлъсти служители, които обитаваха разнебитения дворец, чиито криви кули се мъдреха над покрива на сладкарницата. Ето защо наоколо имаше всякакви гнусни твари, по-заможните от които бяха любители на тоновете голота, показвана в стриптийз бара на близначката на кралица Джимеле. Блатните, които все пак притежаваха някакъв вкус, казваха за този бар: „Блажен е този, който недовижда!“.

Всичко това обаче можеше да се забележи само от тези, които имат очи да го видят. Дошлите доброволно не виждаха нищо нередно никъде в подземния град.

— По дяволите! — възторжено извика Вик. — Това е деветият кръг на ада. Супер готино е! Култ!

Ани и Ели се спогледаха объркано. Според тях подобна констатация трябваше да се изрече с по-различен тон. Усецаха нещо нередно, но не разбираха какво е то.

Все още оглеждайки се безмълвно, Лили и Деника прочетоха надпис, гласящ „Странноприемница «ВЕЧЕН СЪН»“, върху някаква мистично-злокобна постройка, отдясно на улицата. Точно срещу нея

имаше кръчма с име „Спуканата бъчва“. Оттам вонеше на сяра и застояло. Беше като да попаднеш в страшен филм, в който всеки кадър вдига адреналина ти.

— Това да не е „Скрита камера“? — попита Деника и устата ѝ остана полуотворена.

Точно срещу тях, малко на оверлог, крачеше Паро, училищният параджия. Беше запуснат, брадясал мъж, който миришеше на лошо и приличаше на пиян клошар.

— Тоя пак ли е она? — объркано прошепна Ани.

Лили извади веригата си и нервно я завъртя.

— Видях го и ми гръмна сърцето — Деника беше отстъпила до тях. — Имам лошо усещане!

— Добре дошла у дома, Вик! — поздрави Паро с лукава усмивка. — А също и останалите!

— Това ми прозвуча кофти — намръщи се Лили, килна глава напред и косата отново закри по-голямата част от лицето.

— Ще ти зазвучи по друг начин, като влезеш в „Спуканата бъчва“!

Паро се обърна и тръгна към кръчмата, влачейки обутите си в смачкани обувки крака.

— Ако е истинска скрита камера, наистина си струваше да отложи козметика за утре! — Деника се усмихна глупаво на Ани и Ели. — Ще се видим по телевизията! Този Паро е откачалка. Има логика да се навие да ни скрои такъв номер, заедно с Вик. Иначе мястото е много яко. Нали е яко, момичета?

Логиката на Деника трудно можеше да се вземе на сериозно.

— Наистина ли мислиш, че някоя телевизия ще направи цял град под училището ни заради нас? — Ели заби показалец в слепоочието си и завъртя ръка. — Не само Паро е куку!

— По дяволите, това е Тони Юмрука? А каза, че заминавал за Щатите! — Вик ускори ход, за да чукне петица с момчето, излязло да ги посрещне на вратата на „Спуканата бъчва“.

— Знаех си, че рано или късно ще стигнете дотук — разкикоти се Юмрука. Беше лигав повече от обичайното, следователно беше пиян. — Алекс Тревата също е тук.

— Каза, че заминаваш другаде?

Лили също чукна петица с Юмрука, но спря пред него и го изгледа изпитателно.

— Стига, гаднярке! Всеки лъже пред готини гаджета, като вас.

— Вьтре е по-интересно! — Паро ги подкани да влизат, но Ели и Ани усетиха, че бърза да прекъсне въпросите на Лили. Тя се смръщи недоволно, но реши да влезе.

— Няма да близна нищо в тази мизерна дупка! — мрънкаше Деника. — Кой знае как си мият чашите!

— Уау, велико е!

Вик се радваше малко пресилено на всичко, което виждаха.

Опитваше се да покаже на приятелките си и най-вече на Деника, че това тук е нейният свят. Искаше всички да го разберат. Най-сетне беше в свои води! Истински готически град, с убийствена бирария, чието име е като от роман на Тери Пратчет.

Осветлението в „Спуканата бъчва“ беше в червеникави тонове. Музиката беше глуха, но по масите цареше страхотно оживление. Множество блатни пиеха димящ алкохолен коктейл в метални халби. При наздравниците те блъскаха чашите си така настървено, че в първия момент Ани и Ели помислиха, че смятат да себият. Блатните бяха полуголи същества с тъмнокафява кожа. Дрехите по тях нямаха ясна кройка и очертания и изглеждаха като мръсни парцали. Деника се възмути дълбоко от вида им.

— Мязат на орки, нали? — ухили се съвсем до ушите Алекс Тревата, който всъщност едва ли помнеше къде се намира и дори не се изненада от пристигането на момичетата.

— Не съвсем! — отговори Лили.

Тя не харесваше моментите, в които нещата ѝ се изплъзваха. Не харесваше и притеснените физиономии на Ани и Ели, които не спираха да си шепнат нещо.

— Искам кола в запечатана бутилка и със сламка! — претенциозно заяви на сервитьора Деника.

— В ада не сервират на блондинки! — изхили се Вик.

Паро ѝ смигна да мълчи и поръча за всички някакво зеленикаво питие, като нареди едното да бъде в запечатана бутилка.

— Ще пиеш направо от шишето. Дано това те устройва! — Паро изгледа Деника, хилейки се угоднически. — Забравили са да поръчат сламки.

Ели и Ани се разсмяха заедно с останалите. Искаха да прикрият откритието си, че танцьорките-блатни са с по три гърди, а кожата на главата на сервитьора изтънява до черепа, когато не обслужва някой клиент.

— Мислиш ли, че всичко това е реално? — съвсем тихо попита Ели.

— Мисля, че сме прекалили с тревата. Не помня кога успяхме да се напушим толкова яко, но все пак ни е за първи път!

ГЛАВА 3

Дарен спря пред кръчмата и вдигна глава, за да прочете надписа върху кривата табела.

— Спу-ка-на-та бъч-ва — засрича, макар обикновено да четеше бързо и гладко. После се зарадва, че вижда толкова добре без очилата. Буквите бяха разкривени и грозни, като почерка на най-немарливия третокласник, когото детето познаваше.

Вратата се отвори със скърцане. На входа го посрещна лепкава, стогодишна паяжина, която някой съвсем скоро беше разкъсал. Някъде в дъното на заведението се чуваха приглушени гласове. Дарен потрепери. През разбитите прозорци проникваше странна светлина, от която косъмчетата на ръцете му настръхнаха. Детето направи само една крачка навътре и вратата се хлопна злокобно зад гърба му.

Нещо капна на челото му. Дарен понечи да се избърше и тогава забеляза, че от тавана се оттича черна слуз. От стените вонеше на мухъл, а на всички рафтове, които момчето едва сега забеляза, бяха подредени мръсни бъчви с различна големина.

— Нищо не разбирам — каза на себе си Дарен.

Точно в този момент нещо като писък на гигантски дракон разкъса тишината. Кръчмата се обърна с тавана надолу, превъртя се и всичко се изпълни с хора, блатни и неприятни шумове.

Полузадушен от уплаха и изненада, Дарен се повдигна от пода и откри, че целият е отъркалян в черна слуз. Първото, което видя, бяха момичетата, които пиеха нещо зелено в чаши от дърво. В чашата на Вик капеше слуз от тавана.

Детето отстъпи и отвърна поглед, но засече блатните и се залепи ужасено за стената. Тригърдите танцьорки приличаха на жени, направени от глина. Дарен си спомни, че светлият воин го бе предупредил, че ще види странни и страшни неща. „Ще виждаш истината за тях!“ — така му бе казал.

В този момент детето съзря сервитьора. Скелет, в чиито гърди туптеше черно, димящо сърце.

— Господи — едва каза Дарен, когато скелетът се обърна и тръгна право срещу него. От голямото му черно сърце излизаха и се извиваха малки кафяви змийчета.

— Помощ! — Дарен хукна към вратата, отвори я с трясък и се втурна накъдето му видят очите.

Когато спря да се огледа, Дарен откри, че е стигнал до бреговете на мрачно блато, осеяно с милиони студени светлинки. Воинът Уриил вече му беше разказал за блатните и Дарен не бързаше да се среща с тях. Той тръгна привидно в обратна посока. Не можеше да се ориентира, защото ниско над земята се стелеше гъста мъгла.

Ненадейно в мъглата се откри черна кула. Дарен се взря пред себе си и откри, че кулите са най-малко три. Той направи още няколко крачки към тях и отново се взря. Сега ги виждаше по-ясно.

— Три по две... Шестте кули на замъка Мракморд. Черната крепост на Царя на мухите!

„Непрогледна мъгла го скрива и само този, който има чисто сърце, може да преброи кулите му и да стигне до огнената му порта!“ — беше му казал Уриил. Когато си припомни това, Дарен беше готов да се закълне, че се смята за човек с много мръсно сърце и стисвайки за миг очи, ги отвори с надежда да не види нищо. Замъкът обаче стоеше на мястото си.

Уриил бе казал още, че в Мракморд Царят на мухите държи стотици пленници. Подземието на замъка било последният кръг на ада. Там имало безброй килии, в които пленниците страдали без почивка. Слугите на Царя се забавлявали, като измисляли най-разнообразни уреди за мъчение. Другото им хоби било да отвличат хора. Били наистина гениални в плановете си за погубване на всяко добро.

Дарен остана дълго загледан в гигантските черни кули. Да се справи с мрачната сила, построила този замък, му се струваше невъзможно. Но когато в училище съучениците му го подиграваха, докато по-големите момчета опразваха джобовете му, той не веднъж си бе мечтал да срещне закрилник, който да му помогне да бъде победител. За момент той забрави къде се намира, защото много ясно си представи рижата опашка на Мая — странното момиче със зелени очи, което печелеше всички училищни конкурси по рисуване.

— Ако можеше да ме види отнякъде! — гордо се изпъчи Дарен, защото изведнъж му се стори много мъжествено да стои съвсем сам

срещу шестте кули на мрачния господар.

В този момент земята силно се разтресе. От уплаха Дарен се плъсна по очи в калта, решен да се преструва на труп, каквото и да мине наоколо.

Приближаващ тътен разкъса тишината. Мъглата започна да пада по-ниско, а земята продължаваше да се тресе. И тогава детето видя нещо, което го накара да забрави, че този който се преструва на труп, трябва да диша, ако иска преструвката да не стане истина.

Армия от гиганти, предвождана от Джимеле — тяхната кралица, настъпваше тежко към Мракморд. Кралицата беше най-едра сред тях. Тя вървеше силно разкрячена. Беше невъзможно да събере огромните си, дебели крака, само единият от които би бил достатъчен да смаже Дарен.

— Сега не съм Плъх, а мравка — прошепна той и се притисна в калта, доколкото беше възможно.

Уриил му бе споменал, че кралицата на гигантите е просто една нещастна жена, но детето не я възприе по този начин. Тя беше огромна и опасна.

— Излеез, владетелю на мрака! — прогърмя глас, от който се разтресе земята.

Кралица Джимеле носеше крив жезъл, от който струяха червени светкавици. Всъщност Дарен нямаше да види това, ако не беше повдигнал глава, провокиран от смразяващия ѝ вик. За момент той се озова между мощните крака на един от гигантите, който го прекрачи по случайност, защото въобще не го забеляза. Дарен видя грубия му топор и въпреки страха му се прииска да разбере какви други оръжия използват гигантите.

По-голямата част от армията беше въоръжена с арбалети и алебарди. Освен жезъла си, Джимеле размахваше топор, достоен за размерите ѝ. Беше с къса пола, а към краката ѝ бяха привързани кожени калъфи с ножове, с големината на мечове.

— Излез и се бий с мен, изчадие на мрака! — Джимеле продължи да призовава Царя на мухите, като тропаше с тромавите си, тлъсти крака и тресеше земята и небето. Светкавиците от жезъла ѝ гърмяха и мрачното беззвездно небе се изпълни с лютив дим.

Дарен се опита да си спомни молитвата, която воинът Уриил му беше казал, но събитията се случваха толкова бързо, че той скоро

можеше да забрави дори името си.

Царят на мухите се появи като облак от насекоми, бързо прие плътност и образува тяло, при вида на което всеки нормален човек би изпищял от ужас и отвращение. Следваха го цял легион демони — криви, грозни създания, подобни на мутиралаи земноводни с жабешки езици. Писъците им бяха скърцащи и пронизващи. Дарен запуши уши и стисна очи, но нещо го принуждаваше да следи събитията с притаен от страх и любопитство дъх.

— Няма да получиш нищо повече! — със злокобен глас проговори Царят на мухите. — Дадох ти сила! Направих те кралица! Какво искаш още, алчна лоена буцо?

— Ааааахгър! — изрева Джимеле. — На първо време искам уважение!

— Достъп до Мракморд!

— Искаме достъп до Мракморд!

— И равни права с демоните! — ревнаха гигантите.

Дарен усети, че му се завива свят.

— Молитвата — прошепна отчаяно. — Как беше молитвата?

Докато се мъчеше да си спомни свещените думи, битката беше започнала. От разстояние демоните използваша нещо подобно на шурикени и остри ками. Но най-гадното им оръжие беше способността им да губят плътност. Доближаха ли се до някой от гигантите, ставаха прозрачни като духове, нападаха лоестите тела и ги обладаваха отвътре, като караха собствениците им да изпаднат в бяс. Обладаните гиганти се мятаха по земята, докато сами причинят смъртта си.

Дарен усети, че става по-лек. Цялата битка се завъртя пред очите му, а след това настъпи мрак. Беше загубил съзнание.

ГЛАВА 4

— Какво съдържа тази напитка?! — Деника се облегна кокетно на грапавия барплот, така че цялото ѝ деколте лъсна пред погледа на бармана. Той ѝ се стори странен, но достатъчно симпатичен за свалка пич.

— Нещо много еротично, скъпа — отвърна „готиният“.

Някакво момиче беше влязло да потърси Тони Юмрука и Алекс Тревата, но веднага забеляза Деника.

— Я, кой дошъл — каза тя и кокетно отметна дългата си до кръста черна коса. Беше превзета и много красива, а докато измине разстоянието до барплота, палавият ѝ поглед успя да фиксира всички по-симпатични посетители от мъжки пол.

— Криси! О, Криси!

— Дени!

Двете момичета се разпищяха и запрегръщаха като полудели. Веднага след това обаче Деника огледа Криси доста критично.

— Тези обувки излязоха от мода още миналия месец.

— Как бе, купих си ги преди два дни! — Криси изглеждаше сериозно притеснена. Само за момент ѝ хрумна, че е тук от доста време, а родителите ѝ бяха в чужбина само за един месец. Беше ли изминал този месец, докато скиташе с Тони и Алекс, без да изтрезнява от алкохола и тревата, с които не се разделяха?!

— Абе муцки, защо нямам обхват в тази бирария! — прекъсна мислите ѝ Алекс Тревата, който разносяше питието си по всички маси, вдигаше наздравици и продължаваше да обикаля посетителите.

— Че то и аз нямам — Деника се смути и погледна Криси с молба за помощ.

Красивата брюнетка пак се замисли и тъкмо се канеше да изрече на глас подозренията си, когато отново се намери кой да я прекъсне.

— Вие къде бяхте досега? Тук купонът е пълен — изненада ги сервитьорът и им се ухили до уши. — Такива готини момичета, а аз да

не ги забележа... Макар че теб съм те виждал и преди! — той посочи Криси.

Комплиментът я накара да грейне като малка луна и да забрави всичките си подозрения.

— Да, идваме с Юмрука и Тревата. — Тя удари свойски Алекс през врата.

— Оух! По-леко де!... Тези танцьорки за фитнес чували ли са? — Тревата естествено беше неадекватен. Той се забавляваше с всичко и всички. А в момента вниманието му бе насочено към тригърдите блатни, които разтърсваха пищните си тела на определеното за това място.

В същия момент и тримата фиксираха през прозореца един огромен, космат крак, който закриваше почти цялото ляво крило.

— Тази пък коя е? — Деника се намръщи с погнуса. Част от неестествено късата пола на кралицата на гигантите също се люшна пред тях, преди бедрото да скрие целия прозорец.

— Кралица Джимеле! Не знае нищо за кола маска — иронично се усмихна Криси.

— Затова пък не ѝ е нужен клин през студените дни — ухили се още по-широко Алекс Тревата.

— Ти мълчи, че само ако пръдне, ще те издуха на сто километра! — направи опит да имитира неговото чувство за хумор Криси.

Алекс не се обиди. Изобщо не разбра за какво става дума. В това време Джимеле използва жезъла си, за да превърне себе си и тлъстата си войска в нормални, красиви хора. Това беше най-ценната за нея дарба, която бе получила от Царя на мухите. След като жезълът изпълни задачата си, смалените гиганти нахлуха вътре.

— Уау! Кои са тези мацки? — Юмрука бутна Алекс толкова силно, че за малко да го изхвърли от „кончето“ му. — Скива ли ги?

Деника и Криси не можаха да скрият неприятното си усещане, че някой може да ги засенчи. Дарен, който се беше промъкнал до „Спуканата бъчва“, видя реакциите им през прозореца, но не ги разбра. Чувстваше се малко замаян. Странният свят, в който се намираше, вече му се струваше като сън. Сега нямаше от какво да се плаши, защото някъде в себе си знаеше, че ще се събуди.

Беше се свестил в самия край на битката и бе проследил остатъците от армията на кралица Джимеле, воден от някакво

непреодолимо любопитство.

— Постъпи правилно, Дарен!

Изведнъж зад гърба му изникна воин в бляскави доспехи. Косите му бяха тъмни и дълги, в черните му очи проблясваха искри, издаващи силата му.

— Забравих молитвата — виновно отстъпи Дарен.

— Не ти е нужна. Аз те наблюдавам. — Воинът скръсти ръце пред гърдите си.

— Първият, който дойде, каза друго. — Детето повдигна рамене. — Каза да внимавам за всяка дума. За всичко, което правя.

— Не е знаел колко си силен! — прекъсна го воинът. — Аз съм Рафаил... Новият Пратеник! Знам всичко за теб. Наблюдавам те! Ти си по-силен от всички там вътре.

— Дори от Юмрука? — учуди се Дарен. — Онзи, който седи на бара.

— От абсолютно всички! — натърти воинът. — Затова сега ще влезеш при тях и ще ги проучиш...

— Воинът Уриил каза, че трябва да ги спася, стъпка по стъпка — възрази детето.

— А аз ти казвам, че той не знаеше, че можеш много повече! — отново го прекъсна Рафаил.

Детето се подсмихна със задоволство. Беше му приятно да слуша такива думи за себе си. Щеше му се и Мая да може да ги чуе. Пък и някои неща, които му се струваха ужасяващи в началото, сега провокираха любопитството му.

— Ще вляза! — каза наперено.

— Точно така! Ще станеш един от тях, за да ти се доверят! — поощрително се усмихна Пратеникът.

Дарен затвори тежката врата след себе си и „Спуканата бъчва“ го погълна. Този път кръчмата му се стори интересно място. Множеството различни маси и столове, издялани в готически дух, придаваха на мястото мистика и привлекателност. Посетителите бяха красиви и се смееха, пиеха и разговаряха. На местата за танцуване се кълчеха танцьорки в извънземни костюми, с глиненокафява кожа.

— Интересно е — стъписано се оглеждаше детето.

— Ей, Плъх! Вижте, това е Плъха! — Юмрука тупна чашата си на барплота. — Ела да те черпя едно, подъл малък гризач! Откога ходиш по кръчми? Я го вижте келеша, колко се е отворил...

Дарен прие думите на Юмрука като най-хубавия комплимент, който бе чувал от някого. Беше главозамаян. Най-страшното момче в училище, което за щастие се беше изгубило за известно време, сега му говореше като на равен!

— Сядай, малък! — Алекс Тревата потупа с ръка свободното „конче“ до себе си.

— Трева, ще провалите хлапето! — Деника се разхили глезено. По прозореца пред тях се оттичаха черни капки, но Дарен не обичаше дъжда и се зарадва, че си има повод да остане по-дълго в „Спуканата бъчва“. Тук нищо не можеше да му навреди.

— Заваля! — забеляза и Криси.

— Навън се сипе дъжд на капки! — провикна се Деника, смеейки се.

Дарен също се разсмя, защото му хрумна нещо, което отчете като много оригинално. Не посмя да го сподели с Юмрука, но се наведе и го прошепна в ухото на Алекс Тревата:

— Главата на Деника е празна като на баба ми портмонето!

— Добре казано, Плъх! — Алекс вдигна наздравица, кикотейки се, докато Юмрука буташе към хлапето собствената си чаша.

Вик и Лили се спогледаха с недоумение. За тях Плъха беше просто едно смешно момченце, което не заслужава внимание.

— Чукни се с моята! Мамка му, не мога да повярвам, че те скивам тук! Представа нямаш колко ме радваш...

Дарен пое чашата с треперещи от щастие ръце, чукна се с Алекс и се поля, докато пиеше, но нищо не можеше да помрачи задоволството му. Барманът донесе нова чаша.

— О, това е шест! — Юмрука издърпа от ръцете на детето своята и му набута неговия коктейл. — Пий, хлапе! Кефиш ме, затова да не ти пука от никой... Който те пипне, ще ми целува юмрука вместо „здрасти“!

Дарен кимна с благодарност и надигна своята чаша. Струваше му се, че ако не изпие нещо люто и гадно, ще полудее от възторг. Не всеки ден му се случваше да спечели за закрилник най-страшното момче, което познаваше!

ГЛАВА 5

Дарен се събуди на място, различно от това, на което беше заспал. Вечерта странноприемница „Вечен сън“ приличаше на луксозен хотел. Тогава в стаята на детето имаше цял хладилник с лакомства, леглото му беше пухкаво и еластично и позволяваше да отскача нависоко, без да се удари в нещо твърдо. Дарен се бе наскачал на воля, преди да се умори и да заспи. Тук нямаше кой да му се кара, нито кой да напомня, че е време за лягане.

Сега той надигна глава и от грубата му завивка се посипа пепел. Закашля се и с погнуса откри, че е завит с миризлив чувал. Тясната стая с нисък таван приличаше на разбита тоалетна кабина в неподдържан парк. Капаците на прозорците се люшкаха, скърцайки. По тях липсваха доста от дъските. Вонята на мухъл беше натрапчива.

Дарен се надигна с уплаха. Усети скърцането на прояденото от всякакви гадини дървено легло и скочи на пода. Той също изпращя зловещо. Детето се закова на място. Не искаше да събуди съседите си, защото можеше да се предположи, че видът им няма да му хареса. Те със сигурност нямаше да са онези мили и красиви хора, с които беше прекарал предишната вечер.

Тръгна на пръсти и въпреки че подът продължи да скърца и пращи, шумът се оказа значително по-слаб от очакваното. Усещаше ударите на сърцето си. Когато приближи прозореца достатъчно, за да разбере, че стаята му е на втория етаж, паниката го завладя напълно.

— Няма измъкване от тук — прошепна ужасен Дарен и се отпрати към вратата.

Вървеше почти като балерина, леко и безшумно, като се изключат едва доловимите пукания. Звукът не беше по-силен от този, който се получава при счупване на кибритена клечка, но той си въобразяваше, че целият свят го чува.

Счупената врата висеше на една-единствена панта. Дарен се отказа да рискува с опити да я отвори безшумно. Легна внимателно на

пода, подпря лакти и колене на мръсните дъски и изпълзя през тясната дупка. Беше достатъчно слаб и дребен, за да го направи безпроблемно.

Стълбището се оказа грозна развалина. Дарен прехапа устни. Не виждаше начин да се измъкне, без да събори цялата сграда върху си. За момент му хрумна успокояващата мисъл, че може би е сам и не му се налага да пази тишина, но точно тогава чу сърцераздирателно хъркане. Същество, издаващо подобни звуци, би трябвало да тежи цял тон.

— В дъскорезницата на дядо е по-тихо — прошепна Дарен.

Често му се случваше да измисля подобни сравнения и това беше единственото нещо в него, което съучениците му харесваха. Спомни си колко се зарадваха Юмрука и Тревата на определението му за ума на Деника и изведнъж осъзна нещо важно. Тези момчета не бяха нито лоши, нито страшни за приятелите си. Когато го приеха като един от тях, те се държаха с него като с обикновено момче. Никой не го обиди. Никой не го удари. Дори прякорът му звучеше по-различно в устата им.

Дарен се опита да тръгне по стъпалата. Първите две изскърцаха толкова силно, че той отново се закова на място. Сърцето му заподскача бясно. Не можеше да помръдне, а не биваше да остава цяла вечност в коридора. От пролуките по стените се разнасяше цял оркестър от различни видове хъркане.

„Парапетът!“ — хрумна му и веднага се хвана за новата идея. Покатери се на парапета, който за щастие изскърца съвсем глухо, и се спусна по него, без да вдига повече шум. Скочи на първата площадка, усмихна се и тогава нещо изпраця оглушително. Дарен полетя през прахоляк и натрошени дъски. Дори не успя да извика.

Падна на меко. Повдигна се и дъхът му секна отново.

Гледаха го две големи кървавочервени очи. Сънени и глупаво облещени. Дъхът на нещото, върху което беше паднал и което имаше размери на възрастен слон, можеше да се използва вместо препарат за унищожаване на хлебарки.

— Това е краят! — прошепна детето и стисна очи.

Остана много дълго така. Очакваше една или повече огромни лапи да го стиснат за врата и всичко да свърши, когато отново се чу познатото му оглушително хъркане.

Дарен внимателно отвори очи и се ококори глупаво. Чудовището, върху което беше паднал, спеше!

Детето опипа с поглед прашния под. Помъчи се да прецени как да стигне до него с най-малко движения и откри, че е най-добре да се изхлузи по корема на съществото. Плъзна се с главата надолу, протегна ръце, но не прецени правилно тежестта си и направи кълбо напред.

Ударът беше силен. Хъркането се пресече и Дарен отново стисна очи. Секунда, и чудовището заспа отново.

Детето реши, че днес има необичаен късмет, когато забележа заключената врата.

Приблужи я на пръсти и натисна внимателно дръжката. Не се отвори. Нямаше ключ в ключалката. Нямаше райбер.

„Сигурно го държи в джоба си“ — помисли си Дарен, обръщайки поглед към спящия блатен. Този път се отчая.

— Рафаиле! — прошепна. — Ако наистина виждаш всичко, помогни ми!

Воинът се появи безшумно. Изглеждаше леко недоволен и Дарен го отдаде на собствената си слабост.

Рафаил го грабна и го покри с наметалото си. Детето потрепери, за момент му се стори, че се задушават, но веднага след това всичко свърши.

Бяха на улица „Твърдо желе“, точно пред сладкарницата. Още щом се измъкна от онова ужасно място, Дарен забрави за него, спомняйки си, че Рафаил му бе обещал постоянна защита. Новият Пратеник щеше да го пази, без да изисква от него нещо специално, а това предложение му се струваше по-добро от уговорката с Уриил.

Дарен огледа пътя под краката си. Беше кафяв и блестящ, като от горена захар.

— Защо няма никой навън? — притеснено се огледа той. Рано сутринта градът изглеждаше блестящ и красив. В този момент Дарен някак си не помнеше, че това е измислен свят, в който повечето неща са заблуда. — Няма ли други хора?

— Още е много рано — припряно отговори Рафаил.

— А защо снощи в бара имаше танцьорки с извънземни костюми? — Дарен имаше много въпроси и беше решил, че сега е моментът да ги зададе.

— Така са по-атраaktivни! По-големите харесват подобни забавления.

— Все пак не ми стана ясно защо виждам различно? Уриил ми беше...

— Уриил не знаеше за способностите ти! — викна Рафаил. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че първия път и ти не си знаел... Бил си уплашен. Страхът прави нещата много по-различни, отколкото са. Това, което виждаше снощи, е измама, това, което виждаш сега, докато си с мен, е истинско...

Дарен влезе подир воина в сладкарницата, объркан и подтиснат. Имаше усещането, че пак се е изложил, и не му се щеше да пита какви са тези специални сили, които притежава, и защо изобщо не му става по-леко на сърцето, докато слуша за тях с назидателния тон на Рафаил. Колкото повече неща научаваше, толкова по-неясно му се струваше всичко. Чувството за обърканост го преследваше дори когато не го грозеше опасност.

— Искаш ли сладолед? Или може би двойна мелба? — предложи воинът.

Детето се поусмихна и отново забрави тревогите си. Един огромен сладолед щеше да му дойде добре. Не обърна внимание и на постоянните промени в настроението си, защото ги отдаваше на респектиращото присъствие на защитника си.

— Двойна мелба — каза без неудобство.

Сладкарницата приличаше на огромна кухня, в която имаше десетина меки, удобни за сядане диванчета. Масите бяха застлани с жълти и оранжеви покривки и всичко бе подредено така, че да изглежда красиво.

Дарен си отдъхна, когато мелбата му пристигна, а Рафаил му кимна да я напада. Нямахше други посетители и той можеше да яде спокойно. Реши, че наистина е глупаво да се страхува непрекъснато, вместо просто да се наслади на удоволствията, които му предлага моментът.

ГЛАВА 6

В Мракморд цареше мрак и тишина, защото Царят на мухите не обичаше да го безпокоят, когато си почива. Два демона вървяха безшумно в черен коридор. Нямаха нужда от светлина, затова никой не би могъл да ги види в непрогледния мрак. Никой, освен този, който има техните очи, приспособени да виждат в тъмното.

— Стаята е някъде наблизко — припряно говореше единият и поклащаше смешно голямата си глава. — Всички знаем къде е, а никой не я е видял...

— Знаем горе-долу — пресече го другият демон, който изглеждаше недоволен. — Горе-долу не е като долу-горе, защото отива надолу! Следователно няма да разберем, въпреки че знаем.

— Няма да открием вратата, но и да я открием, ключът сигурно е в Царя. Той не би го поверил на никой от нас!

— Значи това, което крие в стаята, не е злато. То е по-важно от злато! Сигурно е магия, която му дава сила — предположи другият.

В това време спътникът му изстреля светкавично дългия си лепкав език и летящата пред тях муха се залепи с жужене за него.

— Пак ни следи! — недоволено каза демонът, след като уби мухата. — Пуска шпиони навсякъде! Започвам да мисля, че това, което е скрито в стаята без врата, е важно повече от живота му!

— Поне колкото него — досети се другият демон. — Аз мисля, че там се крие тайна, която може да го убие. Ето защо не позволява на нахалната Джимеле да влиза в двореца...

— Оух! Джимеле няма работа тук! Даде й целия град! Даде й магия, която я прави красива, а тя иска да си довлече големия задник в нашия дом!

Демонът звучеше ядосано. В изсечения от черна скала коридор не се чуваше никакъв шум, освен този от учестеното му гневно дишане.

— Да вървим да хапнем нещо — каза той, когато се успокои. — Като чуя името на онази, огладнявам веднага.

— Сигурно има двеста кила живо месо — доволно потри лапи другият демон и се обърна да го последва.

— Началници на небесните войнства, смирено ви моля, избавете ме от бедите. Защитете ме от злото, където и да се намирам!

Дарен се прекръсти много внимателно, за да не обърка нещо. Най-сетне си бе спомнил молитвата и я каза на глас. Искаше да види отново воина Уриил, защото думите на новия Пратеник го объркваша и смущаваха, въпреки че бяха това, което винаги бе мечтал да чуе.

— Чувам те, Дарен! — Уриил се появи в целия си блясък. Бялата му дреха излъчваше светлина, а крилете му направо искряха.

— Рафаил май нямаше криле — сепна се Дарен.

— Истинският има! — строго отговори воинът. — Но той не обещава лесна слава и не би твърдял, че в теб има сили, които не притежаваш, за да те изкуши.

— Истинският?! — Дарен остана стъписан, макар да очакваше нещо подобно. — Говорил съм с фалшив Пратеник?...

— Името на посетителя ти е Денница. Лицето му е лъжливо, защото истината за него няма да ти хареса — строго продължи Уриил.

— Нищо не разбрах. — Дарен го погледна уплашено. Мислеше, че ще чуе нещо много лошо.

— Денница е паднал ангел. Едно от имената му е Царят на мухите... Този, срещу когото трябва да се пребориш!

— Срещнал съм се с дявола? — паникьосано извика Дарен.

— Всеки човек го среща, макар и под различни форми. Тони Юмрука го познава като сила, с която подчинява всички на волята си. Алекс Тревата — като дрогата, с която бяга от реалността, Деника — като суетата, с която се е покрила. Ти го видя в най-опасната му форма. Огледа се в очите му и се прероди в приятел на тези, от които се страхуваше. Стана един от тях и те ти обещаха защита.

— Аз не исках да...

— Не ме прекъсвай и не ме лъжи! Искаше го! — Уриил посочи с ръка гърдите му. — Сърцето ти престана да усеща истината и ти видя ада като рай. Ако продължаваш така, няма да спасиш никого. Напротив, ти самият ще останеш тук!

— Защо не дойде да ми помогнеш? — ядоса се изведнъж Дарен.
— Защо ме остави да решавам сам?

— Дадох ти молитва и ти обясних, че можеш да ме извикаш, имаш ли нужда от помощ. Не мога да те защита, ако не го поискаш. Свободен си да избираш на кого да служиш. Всичко зависи от твоя избор.

— Много е сложно — въздъхна детето. Спомни си, че се беше съмнявал. Беше си задавал въпроси за нещата, които вижда, и за начина, по който се чувства с фалшивия Пратеник, но в крайна сметка бе предпочел да остави всичко да се подреди от само себе си. Това беше грешката му.

Уриил го хвана за ръката, обви го в мантията си и както стояха посред пустата улица, попаднаха в задушно, миризливо помещение. Всички мебели бяха изпотрошени, прашни и мухлясали. Тук-там се виждаха остатъци от храна, целите посипани с червеи.

— Какво е... това е... О, не! — Дарен все пак успя да разпознае сладкарницата, в която беше ял мелба.

— Това е истината! Надявам се, че сега ме разбираш — каза Уриил.

— Досетих се, когато се събудих в странноприемницата. Тя беше съвсем различна от вечерта. После забравих.

— Трябва да го запомниш! Не забравяй и молитвата! От нея зависи не само твоят живот. Оставиш ли се само на собствените си сили, Царят на мухите може да те накара да забравиш и името си. — Уриил разпръсна светлината си из цялото помещение, за да не изглежда чак толкова зловец. — Сега те изпращам обратно, за да изпълниш обещанието си. Ще намериш приятелите си — всички поголеми деца, които са тук, долу, и ще им кажеш истината!

— Но те ще ме...

— Ще ти се подиграват, знам, но трябва да го направиш, за да знаят къде са. Ще мине време и поне един от тях ще осмисли думите ти. И помни, аз съм твой защитник! Ще идвам винаги, щом ме повикаш, и няма да доведе друг Пратеник, докато не стане наистина горещо!

ГЛАВА 7

Преди да влезе в „Спуканата бъчва“, Дарен се прекръсти три пъти и сам се учуди на усърдието, с което го извърши. Страхуваше се от реакциите на Тони Юмрука и Алекс Тревата, когато им каже за какво е дошъл. Някак, без да го иска, беше харесал тези момчета. Алекс беше добър и забавен въпреки замъгленото си съзнание, а Тони вдъхваше респект и сигурност, когато не приемаше Дарен като канален плъх. Детето си спомни, че при първата среща с Уриил, Пратеникът му бе казал, че може да победи враговете си само ако се научи да ги обича. Тогава му се стори странно, но сега разбра, че Уриил просто е искал да му покаже пътя към истинското приятелство.

Дарен влезе плахо. „Спуканата бъчва“ беше познатото му от първото влизане разрушено и неприветливо място, където миришеше на сярра, а от тавана се отгичаше слуз. Няколко кльоцави демона с големи глави и тела, подобни на скелети, обслужваха десетина дебели блатни и компанията на Алекс и Тони.

— Ей, Плъх! — радостно извика Юмрука, веднага щом го забеляза. — Ела тук, хлапе! Пазя ти място.

Сърцето на Дарен се сви. Никак не му се искаше да разочарова това усмихнато, силно момче, което сега му говореше като по-голям брат.

— Ела, гадна мишко, в коя дупка се беше наврял? — с широка усмивка му направи място Алекс Тревата.

Дарен седна между двамата и положи усилие да потисне напирашките си сълзи. Беше много по-изплашен, отколкото ако трябваше да стои сам пред замъка Мракморд. Не искаше да загуби приятелството на по-големите момчета, нито да разочарова Уриил.

Тогава забеляза един от демоните, който сервираше чаша слуз на дебела блатна.

— Наистина ли не виждате колко са противни? — попита, без да иска.

— Кой? — Юмрука се огледа усмихнато, забеляза дебелината блатна от съседната маса и се ухили още по-широко. — Тази ли? Така е по-яко. Грозна танцьорка, над сто килограма. Тук идват страхотни парчета, но тази е за хумор, хлапе.

Дарен направо си глътна езика. Не беше поглеждал нещата от тази гледна точка.

— Но това е адът — измърмори неуверено. — Всички освен нас са демони, които само изглеждат като хора.

— За ада ли говорим? — извика въодушевено Вик. — Супер! Казах ли ви, че сме си у дома?

— Аз владеем Силата и ще ви измъкна оттук! — със светнали очи обяви Алекс Тревата. Той беше толкова здраво напушен, че сигурно се възприемаше като учителя Йода.

— Не, Алекс! — Дарен го хвана за фланелката, на която имаше щампован огнен дявол, и неволно я пусна с погнуса. — Те са истински демони. — Той посочи сервитьора и бармана.

Ели и Ани се спогледаха притеснено.

— Ще им извадя главичките от мозъчетата — закани се Деника. Избухна страхотен кикот, който тя прие като комплимент.

— Ама наистина си с по-празна глава от джобовете на дядо ми! — Юмрука потупа Дарен по гърба, за да му напомни, че това е негова шега. Детето се изчерви и отново стисна устни.

— Не го поощрявай! Той май говореше сериозно — присви очи Лили и изгледа изпитателно Дарен.

— Ами да. Така е! — обърка се детето. Лили изглеждаше доста демонично, когато беше ядосана.

— Кое е така? — попита тя троснато.

— Това е адът. Тук е пълно с демони. Докато ви харесва да сте тук иии... и сте ло... и се държите гадно, няма да видите разликата.

Смехът който избухна, заглуши всички думи и подмятания.

— Аз виждам друго! — отчаяно извика Дарен.

— Вра в казана! Олеле, колко е горещо! — кривеше се зловецът Вик.

— Аз съм главният женски дявол — отново блесна с мисъл Деника.

— Аууу... аз съм демон, който яде плъхове! — Юмрука прегърна хлапето през врата и му се усмихна всеопрощаващо. — Готин си, наистина! Голям майтапчия. И го правиш добре.

— Плъхче, ти си една хапка човек. Ще те лапна — усмихна се Криси кокетно и облиза плътните си устни.

— Аз съм дъщерята на Луцифер! — зловещо изрече Вик, а след това се разсмя почти като това, за което се представяше.

Дарен се измъкна от прегръдката на Юмрука и погледна с надежда към изхода.

— Къде отиваш? — попита новият му приятел. — Не се връзвай! Всички ти се кефят. Направи голямо шоу!

— Искам да... отида до тоалетната.

Детето се изплъзна изпод скамейката, за да не се налага да минава покрай някого от седящите.

Ани и Ели отново се спогледаха. Те се бяха усмихвали малко изкуствено през цялото време и не бяха обелили нито дума.

— Мислиш ли, че е прав? — съвсем тихо попита Ели.

— Виж! — Ани беше втренчила поглед в гърдите на бармана. Прогнилото му черно сърце зловещо прозираше изпод измамната, човешка фигура.

— Не го виждаме за първи път — с каменно лице отвърна Ели.

— Хей, какво ви става? — викна Вик. — Да не би и вие да се побърквате?!

— От храната е! — сконфузено излъга Ани. — Мисля, че съм преяла. Отивам да повърна.

Тя хвана приятелката си и я повлече навън, без да обяснява повече.

Двете момичета последваха Дарен, за да видят какво ще направи отвън. Те очакваха да се срещне с някой, и не останаха излъгани, но все пак се изненадаха.

Детето се скри зад паянтовата постройка на „Спуканата бъчва“. Беше почти разплакано и едва успя да прошепне молитвата. Ани и Ели се заковаха на местата си, когато се появи Уриил. Блясъкът му ги заслепяваше.

— Казах ти, че ще се проваля! — подсмърчайки започна Дарен.
— Никой не ми повярва! Сега изобщо не мога да се върна при тях.

— Тогава всички те ще погинат тук — строго изрече Пратеникът.

— Не е честно! — извика Дарен и започна да размазва сълзи по лицето си. — Те не са толкова лоши! Просто не могат да видят разликата! Юмрука мисли, че това е някакво шоу. Алекс Тревата, той не може да разбере. Той просто е взел онова...

— Пушил е марихуана! — още по-строго уточни Уриил. — Това е негов избор. Избор, който е неправилен и носи своите последствия.

— Но той е добър.

Дарен тръсна ръце и се навъси. Не можеше да обясни какво чувства. Не знаеше как да подкрепи мнението си, че понякога добрите хора могат да направят лош избор или лошите — добър, но това не ги променя много.

Уриил сякаш прочете мислите му, защото се усмихна разбиращо.

— Искан да изпитам сърцето ти, Дарен! Денница не те излъга, че притежаваш страшна сила. Без да иска, той се оказа прав, макар да целеше да те изкуши и да не знаеше какво имам предвид. Твоята сила е в способността ти да прощаваш! Няма по-силна обич от прощката, а именно обич и доброта ще са ти нужни, за да помогнеш на новите си приятели.

— Но те не ми вярват. — Дарен го погледна отчаяно. — Наистина искам да са ми приятели. Искан да им помогна, както ти обещах. Сега наистина го искам!

— Казах ти, че няма да е лесно. — Уриил положи ръка на главата му. — Ще идват един по един. Като за начало, двама са постижение. Не се предавай! Ще идвам винаги, когато ме повикаш!

Уриил се превърна в ярка светлина и изчезна.

— Почакай! — объркано извика Дарен. — Какви двама? Нещо си се объркал.

— Не се е объркал. — Ани и Ели изскочиха от скривалището си. Изглеждаха доста смутени.

— Ние ти вярваме — казаха едновременно.

— Вие ли? — невярващо ги посочи детето.

— Видях, че барманът е демон — убедено каза Ани. — Видях черното му сърце...

— Аз също го видях! — Ели подаде ръка на Дарен. — Прости ни!

— За какво да ти прощавам? — Детето се дръпна назад.

— За това, че се страхувахме. Приятелките ни са малко страшнички, когато се ядосат — усмихна се Ани притеснено. — Трябваше да те защитим още в мазето. Знаехме, че падането в шахтата може да те убие, а не посмяхме да ги спрем...

— Тревожихме се за теб, но Вик и Лили... — Ели срещна чистите му сини очи и спря засрамено. — Никой не бива да постъпва така с по-малко дете...

— Мисля, че разбрах — махна с ръка Дарен. — И аз се страхувам от тях. Прощавам ви, но трябва да ми помогнете. Иначе всички останали ще умрат!

ГЛАВА 8

В „Спуканата бъчва“ беше пълно с народ. Блатни, хора и гиганти, преобразени като красиви хора, се суетяха около барплота, за да поръчат по-бързо нещо за пиене, както и да вземат това, което им се полага безплатно. Царят на мухите беше организиран пищен купон с маски. Не го нарече бал, защото тук се пускаше доста дива музика. Искаше младите да харесат всичко, затова обяви, че това е парти в чест на всички, обичащи забавленията.

— Пиенето днес е без пари, муцка! — Деника се хилеше на всички и дърпаше със себе си Криси, която я държеше под ръка.

— Само първата чашка. Но ние така или иначе си имаме достатъчно кинти.

Никоя от двете не беше забелязала нещо, което отдавна бе направило впечатление на доста по-бедната Вик. Колкото и да харчиш в „Спуканата бъчва“, парите ти никога не стават повече или по-малко от това, което носиш.

Няколко красиви стриптийзърки кършеха тела по лъскави пилони, а старците от кръчмата под странноприемница „Вечен сън“, които рядко идваха тук, точеха лиги, без да подозират, че това са преобразени гигантки от войската на Джимеле.

— Тези са готини! — Деника показва на Криси един дългунест скелет, който крачеше редом с изпита жена-вампир. След тях пристъпяше Франкенщайн.

— Супер костюми, котета! — каза хъркащо той, като мина покрай момичетата.

Те се разсмяха лигаво. И двете бяха облечени като жената-котка и смятаха това за върха на оригиналността. Всъщност бяха намерили костюмите в стаите си в странноприемницата, след обичайното късно събуждане.

— Хей, момичета! Мооомичета... — Алекс Тревата си проправи път през разнородната тълпа от „демони“ и „чудовища“. — Харесва ли ви моят костюм?

Той се поклони много артистично, но беше облечен като всеки ден.

— Познайте какво съм?! Аз съм извънземно! — Алекс се изпъчи гордо.

— О, сега го разбрах — разсмя се Деника. — Извънземно от Марс. Това е от онзи филм, в който се разказва, че те са ни създали и затова им приличаме.

— Ами, може и от него. Да, извънземно от Марс! — Алекс се ухили широко. Изобщо не подозираше, че е забравил да се преоблече.

— Никак не е оригинален, нали? — прошепна тихо в ухото на приятелката си Криси, когато момчето ги остави и отиде да се представи на останалата част от компанията.

Кралица Джимеле се беше преобразила като красиво миньонче, но от черната ѝ в момента коса се подаваха къси рогца, а отзад се виеше тънка червена опашка. Тя твърдеше на доста висок глас, че е царица Дяволица и всичките ѝ разкрасени подчинени се смееха доста нескромно за изящния си вид.

Малко, мършаво и космато демонче с доста злобен нрав пръскаше светкавици наоколо си, вместо фойерверки. Около него миришеше на сяра толкова непоносимо, че всички бързаха да го подминат. Демончето беше ужасно нечистоплътно и миризмите въобще не го смуцаваха, но Деника го посочи на Криси отдалече:

— Тоя мирише на вкиснато! Басирам се, че никога не се е къпал. Не го приближавай, ако не искаш да се задушиш!

Юмрука, Лили и Вик пиеха гърмяща бира и се мръщеа с явна гордост на неприятния ѝ вкус. За тях всичко гадно беше велико изживяване, затова посрещнаха с одобрителни викове разпалването на печите с марихуана. Идеята на Царя на мухите беше да накара всички присъстващи да се почувстват опиянени от партито. Той беше наредил на група демони да затворят всички прозорци в „Спуканата бъчва“, а след това да разпалят специално подготвените пещи с марихуана. Това бяха малки камини, снабдени с ветрила, които се използваша за по-бързо разнасяне на упоиващия дим.

— От тавана пада кетчуп, лютеница, майонеза.

Деника се пазеше с някаква празна чиния, но странните ѝ видения я забавляваха.

— Ало, блонди, елате при нас, че няма на кого да се хия! — Вик се изсмя зловещо. Беше облечена цялата в черно, носеше тъмнолилаво червило и приличаше на стогодишен вампир. Вече не помнеше като какво се е маскирала, но колкото и замаяна да беше, тя никога не забравяше, че трябва да се подиграва, да тормози и да заплашва всеки, който е по-слаб или по-глупав от нея.

Деника и Криси побързаха да отвърнат на поканата, защото я приеха като обичайното лошо чувство за хумор на Вик. Лили се оригна шумно срещу им и едва тогава им направи място.

— Това парти е култ! — каза, отпусайки се върху рамото на Юмрука. Той само изпрати с поглед красивото миньонче, в което се бе преобразила Джимеле. Кралицата на гигантите си отиваше обидена, защото тази вечер вниманието бе запазено за грозотиите.

— Има снага на руска църква! — Алекс Тревата се усмихна за първи път адекватно, защото беше ходил за нещо навън. — Защо ѝ трябваше да се прави на мацка? Можеше да си седи върху покрива и да ѝ подаваме бира през комина.

— Трева, уби ме! — Юмрука се разкикоти лигаво. — Олелеле, майко, откъде ги мислиш тези?!

— А ти как реши да се направиш на скелет с това шкембе? — Тревата се хилна глупаво и дори го посочи с пръст. Юмрука действително беше ужасно несполучлив скелет, макар да нямаше никакво шкембе.

Факлите горяха с пращане, а самата музика — монотонна и еднообразна, подтикваше към още пиене тълпата. Демони, блатни и хора бяха забравили къде се намират, унесени от дима на пещите. Храната, която ядяха, димеше и вонеше на развалено, но никой не усещаше никакви миризми, защото отдавна бяха привикнали с остротата им.

— Вътре не се диша.

Ели спря пред вратата и показа струйката сив дим, която се точеше през ръждивата ключалка.

Ани и Дарен спряха притеснено. Вривата, която се чуваше от „Спуканата бъчва“, ги тревожеше много повече от лошия въздух вътре.

— Какво можем да им обясним? — Дарен беше готов да се върне. — Те са пияни или дрогирани. Никой няма да ни повярва. А и това е някакъв празник с маски. Как ще ги убедим, че демоните край тях са истински?...

— Както убеди нас! — тросна се Ели.

— Чакай малко. Той има право — Ани се спря замислено. — Ние знаехме, Ели! Той ни помогна да прозрем, но ние знаехме от самото начало, че нещо не е наред.

— И какво предлагаш? — Ели също се разколеба. — Ако това е адът, аз не искам да оставам тук и да кроя планове. Или ги спасяваме, или се махаме без тях!

— Не е честно! — извика Дарен. — Аз съм по-малък от вас. Бях сам и не се магнах. Не е честно да ги изоставите! Те са ваши приятели.

— Не са точно приятели — дръпнато каза Ели.

— Това е нашата компания... Е, беше нашата компания. Не е задължително всички да сме приятели. Само купонясвахме заедно. — Ани погледна момченцето, но побърза да отвърне поглед от чистите му очи.

— Уриил ми каза нещо в началото — тихо започна Дарен. — Каза, че затова сте тук, защото никой никому не е приятел...

— Така ли каза? — учуди се Ели.

— Точно така. Каза още, че няма да се измъкнем оттук, ако не се научим да прощаваме и да обичаме. Аз не исках да ви помагам. После се запознах с вас и видях, че сте същите като мен.

— Е, чак същите — изпусна Ани.

— Страхувате се. Искате да ви мислят за по-важни, отколкото сте. — Дарен ги гледаше открито. — Същите сте, само сте малко по-големи и затова се правите на още по-важни.

— Сега ще се обиждаме ли? — Ели изглеждаше ядосана. Дарен обаче не можа да отговори, защото в този момент вратата се отвори и един много пиян блатен излезе да повръща навън.

— Гадост! — извика Ани.

— По-добре виж това! — Ели й посочи през вратата.

— Не! — отрони Дарен.

В обвития в странно воняща мъгла бар се вихреше купон, който не можеше да се опише, нито да се сравни с нещо реално. От тавана капеше черна мътилка, чуваха се викове, музика, звън на метални

чаши и звуци от повръщане, ругатни и изливане на течности. Всичко това беше в такава зловеща смесица, а вонята, която ги лъхна бе толкова силна, че Дарен успя да издържи само до момента, в който един демон се отдели от тълпата и се оправи към тях, предлагайки им питиета.

— Бягайте! — извика детето и хукна с насълзени от сярата и безсилието си очи.

Беше страшно засрамен, че непрекъснато трябва да бяга, но знаеше, че днес няма да постигне нищо в „Спуканата бъчва“. Ани и Ели не изчакаха втора подкана, за да го последват.

Улиците бяха мрачни. Тук винаги беше нощ, освен когато някой демон или лично Царят на мухите не направеше нощта да изглежда като ден, за да заблуди някой нещастник.

— Имаш ли представа къде отиваме? — запъхтяно попита Ели.

— Престани да го питаш така! — този път Ани се ядоса на нея. — Той е по-малък от нас, не виждаш ли колко му е трудно?

— О, колко сме състрадателни — иронизира я Ели.

— Престанете да се карате! — Дарен спря, за да се огледа.

Улиците бяха осветени единствено от сиянието на сивата, гъста мъгла, но то беше достатъчно, за да виждаш спътника си, ако е близо до теб. Двете момичета видяха лицето на Дарен. Беше измъчено и бледо.

— Няма да те изоставим! Страх ни е, но ще останем, за да помогнем на другите. — Ани прегърна Дарен през раменете и макар да му се искаше да остане в тази първа за толкова дълго време прегръдка, той се отскубна яростно.

— И без това не можете да си тръгнете! — извика той. — Трябва да измислим нещо. Не мога да го направя сам! Трябва да ми помогнете да разбере какво да направя. Дори не знам защо всичко зависи точно от мен!

Земята под тях се раздвижи. Всички застинаха на място, а Ели забрави думите, които искаше да каже. Преди някой да успее да проговори или да извика, под краката им се отвори дупка и ги погълна.

Паднаха в нещо меко, което се втвърди веднага около телата им, сякаш ги бяха залели с асфалт. Беше ужасно студено.

— Вижте! — изхленчи някой.

Тук мъглата беше много по-малко и светлината, която идваше от нея, едва мъждукаше. Облакът от мухи, който се появи от мрака, спря пред тях и започна да приема форма на ужасяващ силует, който бързо се уплътни. Пред тях се издигна Царят на мухите.

— Чаках те, Дарен!

Най-страшният и жесток демон, който светът познаваше, беше ужасяващ. Да успееш да проговориш или дори да мислиш в негово присъствие, беше невъзможно.

— Уриил сигурно ти е обещал да те върне в твоя свят! Правиш всичко за него, а като награда ще бъдеш едно отвратително, безсилно момченце, което всички бият и никой не харесва... Странно е, че искаш да се върнеш там, където отново ще си никой! Или Уриил е забравил да ти каже колко е трудно да бъдеш нищожество, след като си имал шанса да си велик герой?

Дарен потрепери. Ани и Ели усетиха, че хватката на това, което ги държи, вече не е толкова силна, но мислите им все още бяха объркани.

— Тук ще имаш власт! Ще ти дам много повече власт от тази на Джимеле. Ще дойдеш в моя замък! Ще седиш до мен и ще имаш слуги, които ще изпълняват заповедите ти...

„А с нас какво ще стане?! — мислено се запита Ани. — Ако все пак той се съгласи, дяволът ще ни убие! Ние не му трябваме.“

Тревожното лице на Ели говореше, че и на нея ѝ хрумват подобни мисли.

— Молитвата! — Ани го изшептя почти в ухото на Дарен. Беше се сетила за ангела, с който детето се срещаше. — Повикай го!

— ... нямаш нищо, а ще получиш всичко, за което мечтаеш! — продължаваше да говори Царят на мухите. — Ще ти направя град, като този на Джимеле! Ще бъдеш княз! Ще бъдеш каквото си поискаш!

Дарен го слушаше с половин ухо. Идеята, прошепната от Ани, го завладяваше бързо, но му трябваше малко време, докато се съвземе. После започна да казва молитвата наум. Изговаряше всяка дума така, както би я казал на глас, защото се страхуваше, че Уриил няма да го чуе, ако не говори наистина. Затворил очи, той продължи да повтаря молитвата, докато усети как всичко наоколо му се разтресе.

— Какво? Аааааааааааааа...

Царят на мухите крещеше зловещо. Дарен запуши уши и продължи да повтаря молитвата, вече на глас. Нещо меко и приятно го повдигна във въздуха. Той все още стискаше очи, но усети присъствието на светлината и се отпусна. Погледна едва когато стъпи на твърда земя.

— Получи се! — Ани въздъхна и млъкна, защото Уриил изглеждаше строг.

— Това ще се получава винаги, но не е препоръчително да продължавате така! — Той беше обгърнал мястото, на което стояха, в светлина. Не можеха да разберат къде точно са.

— Той ни плени! Какво трябваше да направим? — Дарен все още беше развълнуван от случилото се.

— Направихте това, което трябваше, но не можем да продължим така — повтори Уриил. — Ще трябва да съставим план за действие, който да следвате. Аз ще ви кажа първите няколко хода. Ще се срещаме след всичко, което правите, е добре Ани и Ели също да научат молитвата, за да могат да поискат помощ, ако ти не си в състояние да я кажеш или ако се наложи да се разделите.

— Няма да се налага! — категорично отсече Ели.

— Това не зависи само от мен! — Уриил се усмихна. Усмивката му беше красива, но никое от децата не му отвърна. Той ги погледна последователно, за да прогони останките от страха. След това каза: — Всичко ще бъде наред! Трябва само да следвате плана. Ще го съставяме заедно и ако не сте съгласни с нещо, ще го променим.

Този път нямаше възражения.

ГЛАВА 9

Идеята да започнат от „Вечен сън“ им се струваше добра само до момента, в който попаднаха в странноприемницата.

— Знаете как е сутрин — тихо напомни Дарен. — Подът скърца или направо пропада.

— Да се надяваме, че ще минем без контузии и жертви — намръщи се Ели.

— Все пак мисля, че Алекс ще ни разбере — каза Дарен с надежда. — Той е добър, само това, което...

— Нарича се трева! — прекъсна го Ели.

— Не съм чак толкова задръстен — ядоса се той.

— Тогава го кажи!

— Ели, ще престанеш ли да си го изкарваш на детето? — гневно я погледна Ани. Приятелката ѝ беше изнервена и уплашена, но нямаше право да тормози Дарен заради собствените си проблеми.

— Нали той е водачът ни! — викна Ели. — Какво като е по-малък? Не може все да го пазим да не чуе нещо...

— Престанете! Ще ни чуят! — Дарен не разбираше защо момичетата непрекъснато се карат, но това го дразнеше ужасно много. — След като съм водач, кажете ми къде спи Алекс Тревата! Трябва да започнем от него.

— Видя ли как се отрака малкият? — Ели се усмихна вместо извинение. — Алекс е лесен, той е в първата стая на първия етаж. Обикновено едва стига и до там.

Вмъкнаха се в странноприемницата, въпреки че не бяха сигурни дали вече не са вдигнали твърде много шум. От входа до стаята на Алекс имаше само няколко крачки, но подът скърцаше така убийствено, че се наложи да се придвижват като мравки.

— Давай! Влизай пръв! — Ани подкани Дарен и той отвори вратата без притеснение.

— Майчице! Добре, че дойдохте! — посрещна ги Алекс, който тъкмо се беше насочил към вратата. Зад него в сумрака се носеше воня

на мухъл, повръщано и марихуана. — Преди малко минаха два изтребителя! Точно над мен! Направо щях да оглушея. Наистина! Не се шегувам! Бяха на два-три метра от главата ми...

— Звучи страшничко — иронично се подсмихна Ели.

— Алекс, това не е било истинско! — отчаяно извика Дарен. — Кажете му! Това е някаква халюцинация или трик на демоните.

— Съвсем истински бяха! — възпротиви се Алекс. — Казвам ти, че щях да оглушея, бе човек.

— Съжалявам, Дарен! — Ани го хвана за раменете и го бутна към вратата. — Не позна за Алекс.

— Не ме дърпай! — възпротиви се детето.

— Съжалявам, но тук няма да се получи! — настоя Ани.

— Не мога да разбера защо не ми вярвате! — Алекс седна на вмиряното си легло и ги погледна обвиняващо. — Няма да взема да си измислям!

— Да си тръгваме. Той не е наред с главата — прошепна Ели.

— Май трябва да му спрем тревата — отговори Ани. — Но това няма да стане днес.

Те издърпаха Дарен навън въпреки яростната му съпротива.

— Няма да го оставим в ада, но сега не можем да го вземем с нас — каза Ани, вече отвън.

— Аз мисля, че ни трябва някой, на който ще повярват повечето от компанията — замислено каза Ели.

— Точно тази компания е съставена от хора, които не си вярват помежду си — напомни Ани.

— Но когато станат сутрин, те виждат това, нали? — Дарен посочи мръсотията и разрухата около себе си.

Беше трудно да спорят, защото трябваше да говорят тихо и непрекъснато долавяха странни звуци. Чуваше се хъркане в някои от стаите, а будните сигурно се въртяха в леглата си, защото нещо скърцаше и пращеше доста плашещо. Интериорът и звуците бяха като от филм на ужасите, но по-големите деца, които не изтрезняваха от алкохола и тревата, едва ли осъзнаваха какво им се случва.

— Когато ние се събуждахме, виждахме разликите — призна Ели. — Мислехме, че това е част от купона. Струваше ни се интересно и не си задавахме много въпроси, защото всички се кефеха. Разбира се,

имаше моменти, в които някои неща ни шокираха, но когато си с хора като Вик и Лили, започваш да свикваш с всичко.

— Нали знаеш, че някои бирарии нарочно ги правят недостроени — включи се Ани. — Да изглеждат малко гръндж. И ние си мислехме, че тук е така, за да е по-яко.

— Събуждаш се и все едно е паднала бомба. — Ели се усмихна кисело. — Даже и сега ми се иска да вярвам, че е така.

— Но не е! — извика Дарен и се перна по устата, за да млъкне.

— По-тихо! — със закъснение му се скара Ани.

— Късно е, вече ви чух! — Тони Юмрука беше изскочил от стаята, в съседство с тази на Алекс и се усмихваше лукаво. — Чух всичко, ако това се чудите. Виждате различно сутрин.

— Чакай, мога да обясня — притеснено го прекъсна Дарен.

— А може и да нямам нужда от обяснения — отрязва го Юмрука.

— Трябва да знаеш — упорстваше детето. — Истината може да се докаже, а ти ще разбереш веднага. Не бих посмял да те излъжа.

— Знам! — усмихна се Юмрука. — И ако ме оставиш да си кажа думата, ще разбереш, че съм на твоя страна!

Тук и тримата се втренчиха толкова изненадано в лицето му, че Юмрука замълча, за да се полюбува на физиономиите им.

— Чух целия ви разговор! Събудихте ме още докато бяхте при Алекс Тревата. Майко, какви чудеса вижда той човек! — перна се по челото доста силно Юмрука. После ги остави още малко да се пулят насреща му и накрая каза с видимо задоволство:

— И аз виждам различно! При това не се дрогирам. Не взимам нищо! От известно време пия само бира...

— Добре — объркано изтърси Дарен.

— Да, това е много добре. — Юмрука му смигна приятелски. — А ти ме кефиш и без да се правиш на луд, така че не се притеснявай. Спомних си какво ми каза долу. — Той говореше за „Спуканата бъчва“. — Мисля, че аз съм бил глупакът, а не ти.

— Аз... ами добре. — Дарен вдигна рамене. Беше толкова изненадан, че не знаеше как да се държи.

— Ами май ще трябва да излезем и да си изясним всичко — нервно предложи Ели.

— Това ще направим — съгласи се Юмрука. — А ти, малкият — той прегърна Дарен през раменете, — престани да ми се плашиш!

Ясно е, че си ми слабост, вече ти обещах да те защитавам и ще го направя на всяка цена!

Вик бутна вратата на старата бирария и влезе вътре, следвана от Лили. Огледа се напрегнато, след което смело запристъпва към бара. Вътре беше много тъмно. Прозорците бяха мътни, защото никога не са били мити.

Лили и Вик бяха абсолютно трезви и виждаха истината, но дотолкова бяха привикнали със света на ада, че бирарията им хареса, дори в това състояние. Двете момичета седнаха и Лили беше готова да зададе поне един въпрос на Вик, която изглеждаше съвсем спокойна, въпреки забелязаните промени, но демонът Денис се промъкна в заведението. Търсеше точно тях. Искаше да се позабавлява, но и да изпробва силата си върху момичетата, за да е сигурен, че когато му се наложи, ще може да подчини и останалите от компанията им.

Ако поискаше, Денис можеше да бъде невидим и да се превърне в животно или човек. Така беше подмамил много хора в ада и ги караше да вършат лоши дела, като им обещавахе нещата, към които се стремяха. Видял че Лили и Вик са зли като него, той бе решил да си поиграе с тях.

В този момент в „Спуканата бъчва“ влязоха шумно Деника с Криси и Денис реши, че купонът ще бъде още по-интересен. Тези двете бяха толкова суетни и копнееха за толкова много внимание, че не беше нужно да притежаваш кой знае какви сили, за да ги омаеш!

Те седнаха далеч от Вик и Лили, за да си шушукат за момчета на спокойствие. Демонът се огледа наоколо и се плъзна безшумно навън, където се развиделяваше. Денят и нощта не се различаваха по нищо, а това, което приличаше на сутрин, беше просто зрителна измама, създадена да заблуждава пленниците на Царя на мухите. Денис се преобрази като млад рокер, целият в черно, с много татуировки, които се виждаха по голата част от ръцете и врата му. Влезе вътре и отиде при Вик, която си мечтаеше тъкмо за такова момче.

Вик беше сърдита на някого, както винаги, и се слиса, като видя мечтания рокер пред себе си. Денис изпита силно задоволство, че е успял да я заблуди.

— Здравей! — усмихна ѝ се преобразеният демон. — Сутрин е малко скучно а?

— 3-з-здравей — заекна момичето, след което каза: — Уф! Много ми приличаш на някой.

Денис вече беше сигурен, че е успял да я подведе. Вик стоеше безмълвно и се чудеше какво да каже, за да се хареса на рокера. Тъкмо измисли нещо, което ѝ звучеше мило, а можеше да се произнесе достатъчно хард, когато се намеси Лили:

— Уау! Здравей...

Тя виждаше нещо съвсем различно. Пред тях стоеше дългокос, рус младеж, облечен в стил гръндж. Очите му приличаха на дълбоки езера, в които Лили беше готова да се удави.

— Здравей, Лили — обърка се демонът, но тя не обърна внимание на това, че знае името ѝ. Беше като омагьосана от чара му и също мислеше какво да каже, за да я предпочете пред Вик. Вечно намръщената ѝ приятелка не беше красавица, но по някакви странни причини момчетата често предпочитаха компанията ѝ пред тази на което и да било друго момиче.

— Наистина, и на мен ми приличаш на някой много познат! — каза развълнувано Лили. Това беше момчето, за което мечтаеше, и тя се чувстваше ужасно глупаво.

В същото време Деника и Криси приближиха, като се чупеха кокетно. Изглеждаха по-лигави от всякога. Деника виждаше кестеняв, зеленоок плейбой, които ѝ се усмихваше изкусително. Тя подпря нежната си ръка на рамото му и каза смеейки се:

— Здравей! Ти си много хубав!

Беше успяла да се поизчерви, но не личеше да ѝ е много неудобно.

— Права е! — намеси се Криси. — Хубав си и приликата ти с Брад Пит е направо смайваща!

— **Какво?** — викна Вик, най-сетне осъзнала, че става нещо нередно. — Брад Пит? Наричаш този рокер Брад Пит?

Тя беше гневна и възмутена, но Лили бързо я отрезви със собственото си недоволство.

— Чакай малко! Защо да е рокер? И как така реши, че...

Тя искаше да каже „само ти имаш права над него“, но прецени, че това е унижително. Не би могла да го изрече, дори пред момчето на

мечтите си.

— Вие да не сте се побъркали? — присъедини се Деника, която продължаваше да вижда своя избраник, но не харесваше изобщо създамата се ситуация.

Вик посиня от гняв. Ставаше нещо, което не разбираше и не можеше да контролира. Тя се разкреця, повтаряйки на приятелките си колко са тъпи и слепи. Викаше с такава ярост, че демонът се потресе. Беше се оплел в собствената си бяла. Ревността на момичетата можеше да му изиграе лоша шега.

— Е, момичета, само се пошегувахxxx — изсъска гласът му.

Тялото на момчето, което те виждаха, се завъртя. Раздвои се, после се разтрои, а накрая главите му станаха четири. Денис се изсмя и изчезна, свистейки и оставяйки на мястото си само тъничка струя синкав дим.

— Само се пошегувал? — изкреця Вик. — Това не беше ли Денис? Онзи, с който пихме снощи. И онази вечер също.

— Има гадно чувство за хумор — промърмори Лили замислено. Все още се чудеше наистина ли се беше случило това или просто бяха халюцинирали.

— Как ли го прави? — Деника се ухили глупаво. — Това е много готин номер. Може да си който си поискаш.

— На мен изобщо не ми е весело! — Вик ги пронизваше с поглед. — Не може да се шегуват с нас, все едно сме последните патки!

— Разбира се, че не може! — подкрепи я Деника.

— Трябва да си го върнем — натърти Вик. — Трябва и ние да се позабавляваме за нечия сметка!

Приятелките ѝ закимаха угоднически и много бързо се съгласиха, че след като някой се е подиграл с тях, те трябва също да скроят мръсен номер на някого.

ГЛАВА 10

Алекс Тревата веднага се нави да помогне на момичетата.

— Щом ще торможим лоената буца, аз съм насреща! — възторжено се биеше в гърдите той. — Вижте колко е дебела, щом я зърна, ми пада гела... ъ-ъ...

Тревата започна да рапира с характерните за този стил движения и Вик веднага се вбеси, защото се дразнеше от всичко весело.

— Стига се кълчи, идиот такъв! Искам наистина да побъркаме Джимеле, не да ми се лигавите тука, с вашите детинщини.

— Не съм казал, че искам друго — ухили се Алекс. — Само да допълня, че тя наистина е толкова дебела, че ако я плесна по сланините, мога да карам сърф по тях. А зимно време даже ски.

— Трева, слез на земята, ако обичаш! — ревна Лили. — Тук обсъждаме нещо сериозно!

— Точно така — намеси се Деника. — Защо не пратим на Джимеле една дърта дядка, за аммм... забавленийца де...

— **Една!** — кресна Вик. — Една дядка! Ти си по-проста, отколкото може да си представи човек!

— Хайде да не се обиждаме сега — критично вметна Криси, докато Деника се цупеше.

— Да вървим да свършим работата! — нареди Лили.

Те се отправиха към двореца отвъд „Спуканата бъчва“, който представляваше зловеща грамада от назъбени камъни, като продължаваха да се карат, а Алекс Тревата от време на време пускаше по някой умиротворителен майтап. Успяха да се промъкнат като мишки покрай гигантската охрана и най-сетне се добраха до спалнята на Джимеле. Алекс пръв се провря през леко откренатата врата, откъм която се чуваше умопомрачително хъркане.

— Леглото ѝ е колкото „Титаник“ — пошепна, а някой го перна по врата да мълчи. По земята се търкаляха дрехи с големината на палатки.

— Тя е ужасна мърла — взмути се Деника. Вик я изгледа убийствено.

— Джимеееелееее! — Алекс махна на момичетата да се скрият зад едно гигантско кресло и въпреки гневните им погледи, продължи да се провиква: — Ставааай, буцоооо!

— Кой си ти, да те вземат всички демони и царят им? — ревно мощният глас на кралицата на гигантите, която беше отворила очи колкото чинии и се оглеждаше доста стреснато. — Кой, по всички дяволи, се е наврял в спалнята ми и смее да ме безпокои?

— Ще те вземем, щом го искаш! — Вик се изсмя като истински демон и макар че гласът ѝ звучеше доста слабо в гигантската стая, Джимеле потрепери. Тя усещаше истинската омраза и можеше да познае злото, защото живееше в него.

— Ще си имате проблеми с Царя на мухите — каза неуверено и седна в леглото си. Беше рошава, раздърпана и космата. При това миришеше лошо.

— Коя муха ще оцелее при това обгазяване? — тихичко се изкиска Алекс Тревата и намръщено стисна носа си, за да покаже колко противно мирише Джимеле.

— Млъквай, тъпанар! — изсъска Лили в ухото му.

Вик ѝ правеше знаци да приближи. Беше заровила глава в едно огромно чекмедже, което висеше отворено. Вътре имаше гигантско червило и нещо, което приличаше на конфети и фойерверки.

— Покажете се, ако ви стиска! — малко по-смело ги прикани Джимеле, но не си направи труда да стане от леглото.

В този момент Вик дръпна един едър фитил, нещо изсвистя и гащите, които се търкаляха на земята, полетяха из стаята, пращейки застрашително.

На компанията зад креслото ѝ трябваша няколко секунди да осъзнае, че странният „призрак“ е всъщност гигантски фойерверк, отмъкнал бельото на Джимеле, но кралицата на гигантите се разпищя зловещо и покри главата си с една възглавница.

— Сега е моментът! — тихо нареди Вик и пхна в ръцете на всеки по два фойерверка с големината на стекове телешки салам.

Докато Деника се въртеше неразбиращо, из стаята се разлетяха чорапи и гащи, които съскаха, пращяха и разпръскваха из въздуха неприятни миризми. Изплашена до смърт, кралица Джимеле

отправляше неясни молитви към пакостливите демони. Тя се изсули под леглото си и реши, че ще е най-добре, ако остане там, докато злите сили си отидат. Вик и Лили понесоха червилото из стаята и катерейки се върху мебелите, почнаха да пишат по стените всякакви обиди, свързани с тегло и воня. Алекс Тревата се смееше лудо, докато разпалваше камината с марихуана. Деника и Криси, макар да се цупеха и мръщеа, успяха да отворят всички шкафове и да разхвърлят каквото намериха в тях по земята. Част от нещата се чупеха с трясък. В гигантската стая настъпи пълен хаос.

— Моля ви, мили мои, сладки, пакостливи демончета — квичеше изпод леглото Джимеле, без да отваря очи. Тя беше само по бельо и не смееше да се покаже в този вид, за да не си навлече още повече тормоз и подигравки. — Моля ви, идете си и ме оставете на мира!

— Няма, защото си лоена буца — изписка Алекс Тревата.

— Той ще кара сърф по сланините ти. Може сърфът да е някоя твоя лъжица! — обади се Криси.

— Или паница — допълни Деника.

— Тъпо парче си! — изруга Вик, но Джимеле помисли, че говори за нея и тъй като вярваше, че това са много лоши демони и няма шанс да намери подкрепа, изрева:

— Тъпа съм и съм грозна... Оставете ме! Такава съм!

— О, ти си и дебела! — напомни Лили.

— По-добре да пукнеш, но недей го прави, преди да си идем, защото ще ни залееш с лой! — Вик беше полудяла от удоволствие.

Кралица Джимеле ревеше грозно и тресеше леглото, под което се бе скрила. Тя беше груба и зла. Понякога можеше да бъде много жестока, но никога не беше оставала сама с толкова много и толкова зли демони.

— Милост! — квичеше тя. — Имайте милост! Нищо няма да искам от вас и вашия цар! Никога няма да моля за нищо!

— Това да се чува! — разкикоти се Вик. Тя огледа стаята, която вече приличаше на сметище и каза тихо на приятелите си: — Сега се изнасяме! И внимавайте да не ни види някой!

Те се промъкнаха през вратата и тръгнаха обратно. Всички се стараеха да изпълняват нарежданията на Вик, но не осъзнаваха, че тя всъщност служи на някой друг, също без да го осъзнава.

ГЛАВА 11

Когато се събудиха в миризливия склад на сладкарницата и Дарен си спомни, че преспиването на това място беше идея на Юмрука, детето разтри очи с мълчаливо недоволство. Останалите трима се протягаха мързеливо. По лицата на Ани и Ели гreeха усмивки, защото в момента Тони Юмрука беше само техен.

— Ух, вратът ми се е схванал — изпъшка по-голямото момче.

— Тук навсякъде е толкова неудобно — въздъхна Ани.

Ели също се понамръщи, за да покаже съчувствие.

— Ами май все още сме си в ада — напомни Дарен с приглушен глас.

— Спокойно малък, имам страхотна идея! — Юмрука му смигна, после разроши косата му и накрая го стисна за вратлето. — Ако нещо те тревожи, казвай! Иначе ще говоря аз.

Дарен се изчерви. Почувства се неловко, че изпитва ревност от момичетата. Ако Мая го видеше отнякъде, щеше да си помисли, че той не е никакъв мъж! Истината беше, че иска Тони Юмрука само за свой приятел. А това воинът Уриил със сигурност нямаше да одобри.

Тони огледа мястото, където бяха прекарали нощта с кисела усмивка, след което им напомни, че бяха решили да извикат Уриил. След като Дарен каза молитвата, светлината, с която се появяваше воинът, ги заслепи. Юмрука не се респектира, а започна да говори смело:

— Здравей. Имаме нужда от помощ. Трябват ни още ангели, за да ни помогнат да избягаме от ада. Другите ни приятели имат нужда от повече убедителност.

Уриил замислено се подсмихна и отговори:

— На това, което казваш, мога да отговоря така — първо ангелите трябва да ви харесат. Мислиш ли, че можеш да убедиш някого в добрите си намерения с този тон?

Юмрука се замисли и направи една от смешните си физиономии — нещо между ярост и съжаление.

— Какво трябва да направим, за да ни харесат ангелите? — попита той. Представа нямаше как някой небесен воин ще хареса група разпасани наркомани, дошли доброволно в ада. Осъзнаваше и че не звучи много умно, но не беше от момчетата, които се дават лесно, и не обичаше да признава грешките си. — Да накараме приятелите си да станат добри и да повярват, че ангелите могат всичко? Това ми звучи като в тъп екшън. Не можеш да убедиш Вик с нещо толкова плитко. То само Деника може да се върже на това.

— И това ще свърши работа! — Уриил се разсмя, но смехът му не звучеше като подигравка. — Но първо може просто да престанете да се състезавате помежду си. Ако приемете, че работите в екип и всеки от вас зависи от другия, може би ще успеете да станете истински приятели. Когато сте в беда, е много важно да имате до себе си приятел! Не забравяйте също, че и вие сте виждали това място по друг начин. На някои хора им трябва повече време, за да приемат истината.

— Съгласен съм с теб — отговори Юмрука, защото не знаеше какво друго да каже.

— Дарен знае молитвата, момичета също. Време е и ти да я научиш, но ще ме повикате едва когато престанете да мислите само за себе си! — прониза Уриил с поглед малкото момче.

Дарен се изчерви. Когато воинът изчезна, той се чувстваше виновен за всичко, което им се случва. Първ беше разбрал истината, а ето че сега правеше грешката, която допуснаха всички останали. Искаше Юмрука да е само негов приятел. Дразнеше се, че момчетата също искат Юмрука за себе си, и съвсем забравяше, че има поставени задачи и от сериозността му зависи много.

— Е, мишок, сега ще трябва да ми кажеш молитвата! — Тони го потупа по гърба и смигна към Ани и Ели.

Дарен успя да се усмихне. Може би положението им не беше чак толкова лошо, колкото му изглеждаше? Поне не беше сам. Имаше до себе си приятели, които му вярваха.

Паро се промъкваше като червей покрай масите в „Спуканата бъчва“, за да открие Вик. Повика я, размахвайки към нея ръка, и тя веднага се откъсна от компанията си.

— Къде изчезна! — викна, без да го чака да каже нещо. — Толкова време те нямаше.

— Мисля, че трябва да ме слушаш, ако държиш да останеш тук! — грубо я задърпа Паро. От дъха му можеше да се дрогираш или напиеш, без да си се докосвал до дрога и алкохол.

— Ха, ще те слушам! — тросна се момичето. — Ти се чупи някъде и не може да те открие човек, а сега ще те слушам. Вярвай си!

— Грози ни заплаха, Вик! — изсъска Паро. — Предателите си имат подкрепление! Гадни ангели се мотаят наоколо и ако не се вземеш в ръце, ще се върнем...

— Ангели тук? — Вик го погледна с недоверие. — Това не е възможно.

— Възможно е, както е възможно това, че напереният ти приятел Тони е станал дружка на Плъха.

— Тони Юмрука? — извика тя. — Ти да не си се побъркал? Той само се бърка с това смешно хлапе.

Няколко блатни се обърнаха от съседните маси и Вик се усети, че говори прекалено високо.

— Изслушай ме, Виктория! — изсъска Паро и сграбчи ръката ѝ с кривите си пръсти. — Аз и ти ще бъдем най-ощетени, ако нещо се случи. Ако се върнем, ти ще си същото злобно и бедно момиче, без власт, без хора, на които можеш да разчиташ.

— Злобно и бедно? — прекъсна го Вик. — Това ли съм за теб? Злобно и бедно момиче, което седи безпомощно покрай тъпите си приятелчета и пуши от цигарите им на муфта? Аз се научих да командвам тези олигофрени чрез слабостите им!

— Това искам от теб, скъпа — мазно се ухили Паро.

— Искаш, защото те е шубе, че като се върнеш и се разчуе какво си направил, ще те изхвърлят на улицата! — Вик изглеждаше зловец и блатните около тях, които се опитваха да подслушват, извърнаха глави. — Аз съм непълнолетна. Мен не могат да ми направят нищо, но ти ще изхвърчиш от работа и край! Параджията, който поощрява децата да пушат и пият срещу бутилка водка или кутия цигари — озъби се Вик, като си мислеше, че се усмихва.

— Знаех си, че ще създам истинско изчадие. — Паро въздъхна съкрушен. — Ако искаш да те помоля за помощ, имаш го...

— Това е вече друго нещо. — Вик изглеждаше доволна. — Ще ги подчиня или ще ги убия!

Паро стреснато я погледна. Тя се разсмя, за да покаже, че се шегува, но той ѝ беше повярвал. Не му пукаше за никое от децата, обаче си представи разярената Вик да извива собствения му врат и само за момент му просветна, че е направил от нея нещо много по-гадно от това, което бе планирал. Направил беше още много лоши неща, ето защо неговото място беше тук.

— Тогава се върни при тях и действай! С тези, които са видели ангели, прави каквото решиш. Опитай се да накараш другите да останат тук и да не им вярват.

— Аз твърдя, че няма ангели и ще ти го докажа! — Вик стана от масата и се отправи към предишното си място, където Деника и Криси продължаваха да говорят за момчета, а Алекс Тревата гледаше в една точка и се усмихваше на виденията си. Само с Лили можеше да се разбере от време на време, но и тя не беше достатъчно смела. Не би пожелала да остане тук завинаги, ако разбере истината. — Всички са тъпанари. Мястото им не е тук, но ще правят каквото им кажа! Никой не ги е молил да идват.

Паро поклати доволно глава.

ГЛАВА 12

Изоставените барачки зад сладкарницата на улица „Твърдо желе“ бяха послужили за убежище на „предателите“. Дарен, Ели, Ани и Юмрука преспиваха вътре, а сутрин крояха планове за спасение. Дарен обикновено се събуждаше пръв. Беше му неудобно и се будеше непрекъснато през цялата нощ. Да спиш в легло, направено от стари щайги, завит с прашни, миризливи чували, не беше от най-приятните изживявания. Детето се усмихваше, щом усетеше, че и другите са будни, и очакваше някое от момичетата да заговори първо, защото вече не знаеше какво да каже. Сякаш нищо не зависеше от него в тази объркана история.

— Трябва да намерим Алекс и да му спрем дрогата! Това е начинът — припряно започна Ели, която явно беше будна от доста време.

— Правилно! Тогава Уриил ще ни прати още ангели — съгласи се Юмрука. — Мисля, че съм достатъчно силен да завлека Тревата някъде. Трябва му не повече от ден почивка, за да се оправи.

— Но... какво ще му правиш? — заекна Дарен.

— Спокойно, малък, няма да го повредя! Мисля, че е най-добре да ме изчакате тук. — Той се усмихна така, че всички съмнения в главите на приятелите му се разсеяха. Те знаеха, че Юмрука наистина може да се справи с момче като Тревата без помощ.

Когато отвори вратата на „Спуканата бъчва“ и видя, че в бирарията няма никого освен Деника, Криси и Алекс, Тони остана доволен. Вик и Лили обикновено ставаха след всички останали.

Деника и Криси изглеждаха уморени и в недобро настроение. Те поздравиха Юмрука вяло — изобщо не си спомниха, че не са го виждали скоро. Той реши да се възползва от това и да действа. Дръпна Алекс за рамото и му каза съвсем тихо:

— Излез навън! Трябва да говоря с теб!

Алекс се ухили идиотски. Беше успял да се напуши и сега нищо не можеше да го стресне. Когато излязоха навън, Юмрука се огледа притеснено и задърпа някогашния си приятел по една тъмна пътечка.

— Не съм от гума! Не ми извивай ръцете така! — Алекс се опита да се съпротивява, но Юмрука беше значително по-силен. Той буквално го изтласка пред себе си.

— Ма... к'во си мислиш че правиш?

— Не съм МА! — изръмжа Юмрука, макар че се чувстваше малко неловко. Не му беше приятно, че трябва да затвори Алекс в една от барачките и да го остави съвсем сам. Трябваше и да му върже устата, за да не вика.

Мрачните мисли на Юмрука бяха в синхрон с мрачната обстановка. Той въздъхна няколко пъти, когато зави по една още потясна пътечка. Тук тъмнината ставаше по-гъста. Сивата мъгла мъждукаше бледо, а от стъпките му отекваше ехо, от което в началото и двамата се стреснаха.

— Какво правиш? Къде отиваме? — пискаше Тревата, но Юмрука го буташе неумолимо към гърба на сладкарницата.

Бяха стигнали, но в последния момент Юмрука реши, че не иска да показва пленника си на момичетата и Дарен. Изпитваше угризения, че трябва да го върже и да го затвори сам, като престъпник. Барачките, в които спяха, бяха твърде зловеци, за да останеш в тях без компания.

Той стигна до най-отдалечената от тяхната „спалня“ барачка, отвори вратата с ритник и натика Алекс вътре против волята му. После смъкна колана си и докато Тревата разбере какво става, ръцете му бяха вързани.

— Ще постоиш тук — измърмори Тони. — За твоё добро е.

— Ще ме оставиш вързан? — Алекс се задърпа яростно. — Не можеш да ме зарежеш тук, Тони! Не можеш да ме оставиш.

В това време Юмрука беше свалил тениската си и като я разкъса, натъпка един парцал в устата на Алекс, а с останалата част омота краката му.

— Съжалявам! — каза, без да го поглежда и, смазан от угризения, излезе навън.

На следващия ден Тони се събуди пръв и се опита да се измъкне незабелязано. И без това му беше ужасно неприятно да лъже приятелите си, че Алекс е на сигурно място. Ани и Ели бяха съгласни да изчакат, докато той реши, че Тревата е готов, но Дарен задаваше въпроси чак до вечерта. Изобщо бяха прекарали тежък ден и гадна нощ. Юмрука сънува кошмари, в които виждаше Тревата мъртъв. Единия път Алекс се беше задушил от парцала в устата. Втория път същият този парцал се бе превърнал в отровна змия.

— Къде отиваш? — Гласът на Дарен сложи край на всичките му надежди, че може да се измъкне незабелязано.

— При Алекс — отговори Юмрука. — Искам да ми се довериш и да ме чакаш тук.

Дарен поклати глава и не каза нищо.

Юмрука излезе и се втурна тичешком към барачката, в която беше оставил Алекс. Когато влезе вътре, дишането му замря за момент, после лежащият на земята се размърда и той се притече да го отвърже.

— Какво става? Къде съм? Каква е тази гадост наоколо? — Алекс беше готов да задава по сто въпроса в минута. Юмрука освободи ръцете му от колана си и със задоволство откри, че приятелят му е добре и съзнанието му е ясно.

— На същото място сме, но си с празни джобове — каза му той. — Май сме попаднали в пъкъла, приятелю. Изхвърлих тревата. Ще ти трябва бистър ум, за да излезем оттук!

Алекс се намръщи, разтърка очи и усети, че главата му ще се пръсне. Мръсната барака, осветена слабо от бледата мъгла, която се носеше на сантиметри от земята, изглеждаше плашещо. Всичко наоколо му приличаше на някакъв гаден кошмар.

— Какво ще правим сега? — попита, оглеждайки се глупаво. Не беше сигурен, че иска да повярва на очите си.

ГЛАВА 13

— Повреди ми се симпатичността! — Деника се мъчеше да оправи рошавата си коса, докато се оглеждаше в едно счупено огледалце.

— Ти си толкова куха, че се уморих да ти го повтарям — изкрещя срещу ѝ Вик. Тя избухваше от напрежение, защото след срещата с Паро в главата ѝ се въртяха само пъклени планове.

— Най-добре си говори наум, скъпа — подхвърли към Деника Лили и изгледа критично Вик.

Беше ѝ писнало да гадае какво става. Всяка сутрин идваха в бирарията още когато тук нямаше никого и се наливаха с лютиви течности, докато забравят имената си. Нещо много гадно се случваше с тях, но сякаш никой не можеше да се сети какво точно е.

Криси искаше да спомене, че от вчера не е виждала Алекс Тревата, но точно в този момент Вик извади от пазвата си странен медальон. Беше лъскав, полупрозрачен и приличаше на кехлибарен, а в самия център на кръга имаше муха, която изглеждаше жива, въпреки че това би трябвало да е невъзможно.

— Ще видим кой ще се смее накрая! — измърмори Вик. Тя беше изтълкувала погрешно притеснената усмивка на Криси.

— Който се смее накрая, се смее последен — весело обяви Деника, убедена че този път е казала нещо много умно.

— Затвори си устата, че запотяваш прозореца — озъби се Вик и остави блондинката да се блещи глупаво. Лили забеляза, че вниманието на приятелката ѝ е изцяло погълнато от медальона.

— Гледаш го така, все едно от него ще изскочи братовчед ти — обади се помирително Деника, припомняйки си какъв страхотен пич е братовчедът на Вик.

— Хормоните не са това, което бяха — подхилна се Лили, цитирайки учителя им по физика. Усещаше че разговорът им е ужасно безсмислен.

— Някои хора говорят с ангели — нервно започна Вик. — Вчера се видях с Паро...

— Уффф, този ли — махна с ръка Криси.

— Много е гаден — допълни Деника.

— Кой ви иска мнението? — разгневи се Вик. — Това ми го даде той!

Тя изпъна медальона пред лицата им.

— С него ще повикам най-силния „ангел“, за който светът е чувал, и той ще бъде на моя страна!

— Само на твоя? — язвително попита Лили.

— На наша, доколкото ни има. Защото днес, както виждате, изчезна и дежурният ни идиот. Ако въобще някой вижда какво става, де.

Тя изчака за коментар, но изглежда този път никой не я беше разбрал.

— Тревата го няма! — разкрещя се Вик, стискайки гневно медальона. — Тони Юмрука изчезна веднага след като двете лигли хукнаха по акъла на онова грозно изродче. Говоря за това, което направиха Ели и Ани. Не ми казвайте, че не забелязвате отсъствието им! Те са супер незначителни създания, но все пак трябва да сте усетили, че липсват!

— Не ни липсват, но е очевидно, че ги няма.

Лили беше бледа и сериозна.

— Ще обясниш ли за ангелите, или трябва да те молим?

— Не си интересна! — прекъсна я Вик. — Това е начин да повикаме Денис — нашия ангел! — Тя размаха медальона и усмивката ѝ стана злокобна. В бирарията все още нямаше други посетители.

— Чакаме! — припряно напомни Лили.

Вик потри медальона и изшептя думите, които Паро ѝ беше казал. От медальона лумнаха лилави пламъци.

— Помощ! — изпищя Деника, докато Вик се гърчеше от болка. Ръцете ѝ бяха обвити от мрачния огън, който освен това вонеше ужасно.

Четирите момичета бяха толкова шокирани, че когато стройната фигура на Денис се изправи до тях и всичко утихна, те не можаха да разберат как точно се е появил. Тялото му беше загърнато в роба,

украсена пицно и издаваща ранга му, от която излизаше пушек, а на мястото на лицето му имаше празнота.

— Ще намериш онова дете, Вик, и ще ми го доведеш! — проговори съскащ глас. — Под нас, в мазето на бирарията, има достатъчно място за нашия скромн ритуал!

Смразяващ смях изпълни „Спуканата бъчва“, но барманът и сервитьорите, дремещи по барплота, не се смутиха.

— Действай! — нареди Денис и се разтопи безшумно.

— Ох! — Вик изтърва медальона, който беше изгорил със съскане дланта й.

— Това дявол ли беше? — отново не на място попита Деника.

— Всъщност беше гаджето ми — озъби се Вик, размахвайки изгорената си ръка. — Отивам да доведа Плъха, а вие вървете по дяволите.

Тя излезе с такова изражение, че дори Лили не опита да я спре.

ГЛАВА 14

— Стани!

Дарен нямаше друг избор и направи каквото му бяха казали. Колкото и да не харесваше Вик, той се зарадва да я види, защото откакто го бе затворила в ужасяващата изба на „Спуканата бъчва“, имаше многократно възможност да се убеди доколко прилича на плъх. Освен това от буретата, пълни с тъмна течност, се разнасяше адска воня, която го държеше постоянно замаян. Вече не помнеше колко време е седял тук.

— Какво искаш? — попита изморено. Едва сега забеляза, че Вик е затворила очи и е извърнала глава към някакъв кехлибарен медальон.

— Какво е това? — изплашено извика детето, но в следващия момент цялата стая се разтърси.

Напрегнат, Дарен затвори очи за миг и след като погледна отново, пред него се разкри ужасяваща гледка. От медальона се измъкна фигура с наметало, изпод което горяха пламъци, но най-ужасяващото беше, че нямаше лице. На негово място имаше злокобен сив мрак, от който дори Юмрука можеше да се уплаши. Огненото наметало се разпростря из цялата стая и я обгърна в лилави пламъци.

— Време ли е? — попита съскащ, злокобен и студен глас. Ехото зазвъня от всички страни на мазето.

— Ето ти го този дребосък — посочи го с пръст тя. — Искаше го, сега се надявам да видя нещо много хард! — И добави презрително към Дарен: — Това е истински паднал ангел! Не е като твоите измислени приятелчета.

— Те са съвсем истински! — извика Дарен, но никой не му обърна внимание.

— Съмняваш ли се?! — изсъска демонът.

Вик тръсна глава и каза на Дарен:

— Запознай се с демона Денис! — После се изхили злобно срещу ужасеното му изражение.

Без да чака друго, Денис се извиси чак до тавана. Засили се и светкавично мина през детето. Дарен почувства невъобразим студ. Цялото му тяло се скова. Главата му се замая и той трябваше да положи много усилия, за да не падне. След като видя, че почти нищо не се е случило с него, Денис се разяри жестоко. Дървеният таван над главите им заскърца от силния му гняв, а въздухът в помещението изстина толкова, че Вик и Дарен виждаха дъха си.

Денис се извиси и мина още един път през момчето. То отново изпита смразяващ студ. Главата му се замая още повече. Усети, че няма никакви сили да се съпротивлява и няма да издържи още дълго.

Видял слабостта му, демонът продължаваше да минава през него, съпътстван от злобния кикот на Вик:

— Издръжлив Плъх се оказа! Хайде да те видим, дяволе...

— Ще видишшш! — изсъска демонът и продължи зловещото си занимание.

Дарен беше започнал да се чувства като порта. Демонът влизаше и излизаше през него и даже студът вече не можеше да го смрази. Само осъзнаването, че му се случва нещо много неестествено и гадно, го караше да стои вкочанен от ужас.

Изведнъж демонът потрепери. Безплътността му изчезна. Появи се грозното му черно лице, от което излизаше тежък насечен дъх.

— Какво се случва? — попита панически Денис.

— Давай! Продължавай! — настоя властно Вик.

— Не мога! Има нещо странно в това момче! — отговори й много неспокойно и сърдито той. — Странно и ужасно отвратително.

— Не е възможно! Давай! — подкани го Вик. Тя беше пред истерия.

— Пресстани да крешшшштишшшш — гневно изсъска демонът, но все пак направи опит да се издигне отново. Тялото му натежа като оловно и се строполи нелепо на пода.

Дарен следеше събитията с отворена уста, през която дишаше тежко. Той също беше изтощен и едва надигаше глава от мръсния под, върху който лежаха. Демонът изрева зверски. Детето усети как всичко се завърта пред него от този пронизителен, унищожаваш звук. Последното което чу, преди да загуби съзнание, беше отчаяният писък на Вик. Успя да си помисли, че това е добър знак, и всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 15

— Демони!?! — крещеше кралица Джимеле на двама слисани гиганти. — Демони са се осмелили да искат от мен нещо?

От гнева ѝ цялата част на замъка, в която бяха в момента, се тресеше. Джимеле тропаше с тежките си крака и тръскаше кръглата си като пълна луна глава с такава сила, че всичко под нея трепереше.

— Господарке — започна отново единият гигант. — Почва война. Чува се, че ще ни нападнат дори някакви ангели. Всичко станало заради едно дете-пленник на Царя на мухите...

— И великият цар не може да убие пленника, а ще прави цяла война заради него? — още по-силно викна Джимеле. — Това е поредната груба подигравка на Мракморд! Проклети да са и царят, и мухите му! Дано наистина срещне някой ангел, за да го направи за смях така, както неговите слуги се подиграха с мен.

— Ще направим каквото кажете, господарке! — поклони се дълбоко другият гигант.

— Ще направите нищо! — Джимеле тропна с крак и отново разтресе всичко. — Искам да кажа, че нищо няма да правите! Царят на мухите си отмъщава, задето му поисках малко повече привилегии за гигантите, глупаци такива! Не проумявате ли, че той иска да се подиграе с всички нас публично? Искане да ни оскверни, орезали, да ни изкара по-дебели и по-глупави, отколкото сте двамата, взети заедно.

Гигантите се спогледаха много глупаво, сякаш да потвърдят думите ѝ.

— Няма никакво дете и никакви ангели! — заключи Джимеле. — Няма да има битка! Но аз бих предпочела да има и тя да е на кралица Джимеле срещу Царя на мухите! Бих застанала дори на страната на гадните ангели, ако това е начинът да превзема Мракморд!

— Правилно, господарке! — усмихна се единият гигант. — В Мракморд не ни уважават достатъчно, но това, че си позволяват да се подиграват с нас, е вече прекалено.

— Дойде ви умът в главите — тръсна кръглата си глава Джимеле. — А сега смятам да си полегна. Уморих се от толкова емоции. Свободни сте и вземете да си намерите някое свястно забавление! Не допускате никакви демони в двореца!

Двамата гиганти благодариха, поклониха се и излязоха много доволни. Те харесваха забавленията много повече от битките.

Лили тропаше с нокти по масата. Не обичаше да е в неизвестност. Вече втора сутрин мързеливата Вик беше станала рано и се бе измъкнала, без да се обади на приятелките си. Сигурно щеше да дойде след време, запъхтяна и с онзи плашещ пламък в очите. Лили знаеше, че Вик е особена. Знаеше, че се е научила да печели внимание с гадни неща. Да говори за черни магии и демони и да се наслаждава на смущението на другите. В училище Вик беше мрачна и загадъчна. Момчетата от компанията им я харесваха най-много от всички момичета. А като се замислеше, Лили лесно можеше да прецени, че всяка от другите беше доста по-красива от Вик.

— Тя не се е преструвала — измърмори Лили. — Да я вземат дяволите! Всичко това е истинско.

Деника и Криси повдигнаха уморени глави. Снощи бяха пили нещо гадно и сега се чувстваха ужасно.

— Вие сте абсолютни шматки! — викна в лицата им Лили.

В „Спуканата бъчва“ все още нямаше посетители. Така беше всяка сутрин. Никой друг не ставаше толкова рано.

— Обиждай колкото си искаш — въздъхна Деника. — Днес не ми пука от никой.

— Само главите ни ще се пукнат по шевовете — подкрепи я Криси.

— Ще ви се пукнат и други неща, ако продължаваме така! — още повече се ядоса Лили. — Вие сте супер безмозъчни патки! Омръзна ми да мисля за всичко, но ето че няма кой друг да го прави.

— Не можем да разговаряме, след като винаги ни обиждаш — нацупи се Деника.

— Може да ти се струваме тъпи, но как ще разбереш дали си права, като нито веднъж не си ни питала за мнението ни? — Криси изглеждаше много обидена.

— И какво е мнението ви? — троснато попита Лили. — Не очаквам да се различава много от тъпотииите, които ръсите на всяка крачка.

— Благодаря! — злобно се ухили Деника и заоправя косата си. Тя се чувстваше сигурна само ако е ослепителна, а откакто бяха дошли, огледалото ѝ показваше все по-неприятни гледки.

— Знаем, че нищо не е наред — изтърси Криси.

— Казва се **нещо**! — изцеди през зъби Лили. — **Нещо** не е наред!

— **Нищо** не е наред, Лили — продължи Криси. — Цялото това място е сбъркано. Има моменти, в които виждаме странни неща и си мислим, че сме пили или пушили нещо. Защо всички си мислим, а никой не знае какво е правил? Преди имахме някакви спомени. Виж, не искам да ме обиждаш, но аз и Деника мислим, че Плъха беше прав за онова... Просто нещо нередно се случва с всички ни. Не помним почти нищо. Не ни пука от нищо и никой. Та аз дори не усещам дали искам нещо. Каквото и да е то.

— Това място не е онова място, за което го мислим — опита се да помогне Деника, но само оплеска нещата.

Лили обаче не се разкрещя. Изглеждаше смутена.

— И ти ли мислиш така? — плахо попита Криси.

— Вик ни прецака — изрече Лили. — Трябва да намерим Плъха и другите. Трябва да ги открием веднага! Продължим ли да се правим на голямата работа, ще стигнем най-много до някоя лудница.

ГЛАВА 16

Когато дойде в съзнание, Дарен нямаше представа какво му се е случило. Тони Юмрука, Алекс, Ани и Ели бяха така плътно надвесени над него, че той не виждаше какво има зад тях.

— Оправя се! — радостно извика Тревата.

— Помниш ли какво се случи? — попита Ани.

— Как се озова в мазето на „Спуканата бъчва“? Това помниш ли го? — още повече се надвеси над него Ели.

— Не бързай да отговаряш. — Юмрука погледна сърдито приятелите си. — Оставете го да си поеме дъх!

— Вик! — Дарен се надигна и видя Уриил, заедно с още шест крилати воители, които чакаха изправени до стената на бараката. — Довел си още ангели? — радостно извика детето.

— Архангели — усмихнато го поправи Уриил. — Ангелите ще дойдат малко по-късно.

— Аз се провалих — наведе глава Дарен. — Вик ме отвлече. Искан да разбера за какво съм й, но когато фалшивият ангел излезе от медальона й и започна да минава през мен, забравих. Забравих молитвата!

— Добре е, че имаш приятели, които я знаят — проговори един много красив воин с дълги черни коси и лъскава червена мантия. — Аз съм Михаил и дойдох, за да ти кажа, че от тук нататък ще се страхуваш много по-малко.

— А аз, Гавриил, ти казвам, че ти ще бъдеш този, който ще надвие Царя на мухите! — прозвуча мек глас. Говореше златокос воин със златиста мантия, над която белите му криле блестяха.

— И вече няма да се боиш от слабостите си, защото те ще станат по-малко! Ще бъдеш щастлив и обичан! Аз съм Рафаил — истинският! — приближи го воин със сребърна мантия и буйни кестеняви коси. Той докосна леко главата му и Дарен почувства някаква приятна топлина да залива цялото му тяло.

— Благодаря! Благодаря ви много! — каза със светнало лице.

— Аз, Салатиил, ще измоля за теб помощ, когато си в най-дълбокия мрак! — усмихна му се воин с пурпурна мантия.

— Варахиил — представи се следващият воин. — Ще ти дам надежда, когато си обезверен, за да получиш и приемеш даровете на Салатиил.

— Иехудиил, последен се представям, но от мен ще получиш вярата, нужна да дадеш всичко от себе си!

Последният воин имаше мантия с цвета на небето. Очите и косите му бяха тъмни, а крилете здрави и леко сиви по краищата. Всички архангели носеха мечове, от които струеше светлина, а в очите им се четеше решителност, каквато никой от присъстващите човешки същества не познаваше. Ето защо те се бяха умълчали и очакваха да чуят нарежданията на небесните Пратеници.

— Гответе се за славна битка! — твърдо каза Михаил и седем сияйни меча насочиха върховете си в посоката, където беше замъкът Мракморд.

ГЛАВА 17

Пред портите на Мракморд беше светло като ден. Само стенанията на демоните вътре в замъка нарушаваха тишината. Те мразеха светлината. Господарят им беше гневен, а отвън се трупаха тълпи от небесни воители — ангели на огнени мотори, въоръжени със сияйни мечове.

— Който се смее накрая, се смее последен! — възторжено обяви Деника и беше изумена, че всички я погледнаха така, все едно е полудяла, макар да не ѝ направиха забележка.

Криси и Лили стояха смутено сред някогашната си компания. Бяха се присъединили към приятелите си с наведени глави и сега се чудеха дали са постъпили правилно. Само Деника се чувстваше добре. Тя приемаше света просто. Беше хубава и очакваше всички да ѝ прощават. Не предполагаше, че ѝ прощават, защото е глупава.

— Ама това истинска битка ли ще бъде? — кокетно попита тя. — Тези красавци тропат с мечовете си по стените на ужасния замък.

— Затвори си устата, става течение! — изръмжа Юмрука.

Светлите воители наистина вдигаха застрашителен шум. Дарен потърси с поглед архангелите. Почувства се смел и силен и поведе приятелите си към портите на Мракморд.

— Ох, ударих се някъде! — отново се обади Деника. — Ама чакайте де! Няма да влизаме там. Хей, нали няма да...

Криси я сръга в корема, за да млъкне.

— Това е адски яка картинка! — Алекс Тревата извиваше глава нагоре, за да се порадва на огнените мотори.

— Дали ще могат да влязат вътре, за да ни помагат? — обърна се тревожно Ани към Ели.

Дарен стигна до портата и се напъна да я отвори. Помогнаха му два ангела.

— Почакай! Не сме го обсъдили. Не влизайте там! — опита се да се намеси Криси, но Юмрука я погледна строго.

— Стой отвън сама! — каза той.

Дарен очевидно не изпитваше страх. Той ги въведе в мрачен коридор, а един ангел прелетя над тях напред, за да могат да виждат в тъмното.

Тони Юмрука си помисли, че ангелите изглеждат много по-мъжествени, отколкото си ги е представял. Преди да ги види, той мислеше, че само умрелите деца стават ангели, а те се оказаха воители, от които злото се страхува. Това му беше хрумнало още първия път, когато видя Уриил, но тогава нямаше време да мисли по въпроса.

В този момент срещу тях изскочи армия от демони, която се беше спотайвала в мрака. Те ревяха зловецко заради светлината на ангела, а грозотата им толкова стресна децата, че всички момичета с изключение на Лили хукнаха с писък обратно. Алекс Тревата също побегна, а Юмрука остана, но изглеждаше доста неуверен.

— Какво ще правим? — попита Лили.

— Хванете ги! Хванете малкото момче! — съскаха демоните.

Дарен вече се бе покачил на гърба на ангела и изкрещя срещу Лили и Юмрука:

— Бягайте отгук!

Битката отвън беше в разгара си. Демоните бяха по-многобройни, но не можеха да умъртвяват ангелите по начина, по който се биеха с гигантите в предишната битка, защото ангелите също имаха свойството да стават безплътни. Светлината на архангелите изтощаваше воините на мрака, а мечовете им ги превръщаха в съскаща пара. Архангел Михаил, предводителят на светлата армия, беше величествен и непощаден. Той въртеше огнения си меч с такава бързина, че след всеки негов удар хвърчаха по няколко демонски глави.

— Идват блатни! — извика Уриил и поведе една част от ангелите към настъпващите гнусни твари.

— От Мракморд излизат призраци! — обяви Гавриил и насочи втора част от светлата армия напред.

Призраците се носеха зловецко. Те бяха въоръжени с огнени копия, с които се опитваха да наранят крилете на ангелите, докато са в плът. Когато някой ангел биваше прободен в крилото, той загубваше равновесие във въздуха, загубваше и способността си да става безплътен и призракът го убиваше.

— Пазете крилете си! — викаше Гавриил, докато поразяваше призраците, забивайки в тях огнения си меч. Светлината на меча ги

превръщаше в синя пара.

— Ох, Боже, Боже! — възкликна Деника, която току-що беше излязла през портата на Мракморд.

— Супер яко! — възхити се Алекс. Той проследи армията на Уриил, която заля блатните със силата на лавина. — Ще победим!

— Дарен остана вътре! — Лили и Юмрука пристигнаха запъхтени. — Ангелът е с него, но демоните са ужасно много.

— Какво ще правим? — викнаха в един глас Ани и Ели.

— Бийте се! — Един ангел изсипа в краката им лъкове и колчани с огнени стрели. Стрелите бяха топли, но не пареха ръцете им.

— Това е върхът! — Алекс Тревата приемаше всичко като игра. — Нека им покажем, че не сме някакви лигльовци!

Юмрука го изгледа доста критично, но реши, че битката е по-важна от забележките.

Върху гърба на ангела Дарен успя да прелети над демоните, които го следваха, но не можеха да го достигнат.

— Трябва да има някаква тайна, която да открия — оплакваше се той. — Не знам каква е и не знам какво ще стане, ако не успея...

— Господарят на Мракморд се бои от теб. Трябва да има причина за това — успокой го ангелът.

Под мрачните сводове се чуваха приглушени звуци. Демоните със сигурност ги следваха с цялата бързина, на която бяха способни.

— Знам, че Царят на мухите и Денис са едно и също — продължи Дарен. — Денис се опита да ме убие. Той минаваше през мен, докато забравя всичко, което знам, но не успя. Нещо се случи с него. Можеш ли да ми обясниш това?

— Плаши го светлината в теб — усмихнато обясни ангелът, докато прелиташе над някаква воняща тиня, накацана от тлъсти мухи. — Ти не си свършен, но доброто в теб е много по-силно от злото. Когато си простил на децата, които са те измъчвали, ти си спечелил приятели на небето.

— Да простиш е лесно — объркано каза Дарен. — Аз исках те да ми бъдате приятели. Исках някой да ме защитава от едни ужасни момчета, които ме биеха всеки ден в училище, за да ми вземат джобните.

— Но си ги спечелил с прошка, а не с агресия и насилие! — Ангелът каза това и внезапно млъкна. И двамата усетиха хлад пред себе си. Облакът от мухи, който бързо растеше наоколо, им подсказа, че Царят на Мракморд е наблизил.

— Не се отказвашшш! — изсъска ужасяващ глас.

— Мини през него и продължавай да търсиш! Оръжието, което може да го унищожи, е видимо само за човек с чисто сърце — прошепна ангелът.

Дарен се поколеба, но светлият воин добави, че ще се опита да задържи господаря на замъка.

Царят на мухите се визуализира в ужасяващ вид. Детето мина през него със затворени очи и се втурна напред, с единствената мисъл, че има сили, защото има приятели на небето. Зад него се чу страховит рев и тежък сблъсък на метал. Дарен не се обърна, а продължи да тича, защото усети рояк мухи да го следват. Трябваша му най-малко трийсет секунди да осъзнае, че свети и затова вижда в тъмното. Самият той излъчваше светлина!

— Страхотно! — възкликна, продължавайки да тича към нещо, което го притегляше със страшна сила.

— Ззззззъннн... ще умреешшш — изжува една муха в ухото му.

— Пъззззз... ще умрешшш, ако продължишшшш! — изжува втора муха.

— Махнете се от мен!

Детето спря изведнъж. Беше в средата на мрачен коридор и виждаше полупрозрачна врата в една от стените.

— Сссстой далеч! — изсъска смразяващ глас.

Дарен разбра, че Царят на мухите е близо. Ангелът, който го задържаше, сигурно беше мъртъв.

— Не си по-силен от седем архангели, Денис! — извика детето.

Вратата му в небесните воители му даде сила, която го връхлетя под формата на топлинна вълна, и Дарен премина през вратата, която виждаше само той и Царят на мухите. Дори да имаше още някого с тях, той не би могъл да влезе.

— Неееее! — изрева зловецият демон зад него.

— Вярвам в силата на архангелите и очаквам помощта им! — извика Дарен.

Нямаше нужда да крещи. Светлината, която се излъчваше от тялото му, избухна изведнъж в мрачното помещение. Това беше празна зала с черни стени. В средата на залата, на поставка от черен мрамор стоеше кристал във формата на пирамида. Не беше по-голям от човешка длан. Пирамидата просветна отвътре.

— Няма да позволя!

Дарен усети костеливи черни пръсти около шията си. Страхът за момент го завладя и светлината му започна да избледнява.

— Вярвам в силата на небесните воини! — извика за трети път.

Светлината избухна. Кристалът я пое, отрази я и изведнъж последва светлинен взрив, съпроводен с ударна вълна. Из цялото помещение се разхвърчаха мухи. Съскащи и умиращи гигантски насекоми се посипаха на пода. Това беше краят на господаря на Мракморд.

ГЛАВА 18

Битката отвън прие странен обрат. Демоните се пукаха и изпразваха отвътре, като дефектни балони. Ангелите обикаляха над тях на своите огнени мотори, а архангелите прибраха мечовете си, защото нямаше нужда да ги използват повече.

Кралица Джимеле, която се бе появила по някое време, втурвайки се заедно с гигантската си армия да тъпче и мачка по-дребните изчадия с големите си крачища, изглеждаше доволна.

— Ха така! Подигравайте ми се сега! — кискаше се тя, със смях, от който ушите на ангелите заглъхваха.

— Някой трябва да спре тази грозна картина — извика един млад ангел, сочейки кралицата на гигантите, която злорадстваше над дребните си завоевания.

— Скоро всеки ще получи което заслужава — отвърна му друг.

И наистина, кралица Джимеле беше започнала да се смаява. С нея се смаяваше и цялата ѝ армия от гиганти. Скоро те се превърнаха в голяма група дебели жени и мъже, които пъшкаха и въздишаха изпод свеклите се върху тях големи колкото четириместни палатки дрехи.

— Какво става? — викаше Джимеле и се тресеше смехотворно, защото вече не беше нито страшна, нито кой знае колко голяма. Тя беше просто една дебела жена. Изглеждаше ужасно нещастна.

— Продала си душата си за мъничко красота, а ти се наложи да търпиш обиди и подигравки, които не си чувала преди това — приближи я архангел Уриил.

— Ти си ангел! — възкликна Джимеле, а дебелите около нея ахнаха.

— Това е очевидно! — строго отговори Уриил.

— Аз служих на господаря на мрака — войнствено заяви Джимеле. — Служих му вярно, но не получих това, което ми обеща.

— Красота и власт наготово?! — усмихна се Уриил. — Напротив! Ти имаше армия, дадена ти беше магия, с която можеше да ставаш красива!

— Не се чувствах добре — въздъхна Джимеле. — Винаги когато използвах магията, ми се случваше нещо лошо.

— Болеше ме глава и повръщах — въздъхна друга дебелана до нея.

— А аз изпитвах страшни болки по цялото тяло, затова използвахме магията рядко — обади се трета жена.

— През повечето време бяхме гиганти — напомни Джимеле. — Такова беше споразумението.

— Споразуменията с Царя на мухите винаги свършват зле — каза Уриил. Той се замисли за момент, после погледна дебелиите хора и се усмихна. — Ако престанете да преяждате редовно, както обичате да правите, няма да имате нужда от ничия помощ, за да се чувствате красиви. Ще ви дам само един шанс. Можете да се върнете, всеки откъдето е дошъл. Този от вас, който иска да се прости с мрака, нека последва светлината!

Уриил им посочи ослепителните лъчи, вдясно от тях. Там, където някога беше улица „Твърдо желе“, сега се бе образувала пукнатина. През нея сякаш изгряваше слънцето.

— Нека всеки направи своя избор! — каза Уриил и ги остави сами.

— Няма да се върна там! — Вик изсъска злобно срещу воина, който я гледаше със състрадание. — Няма да ме накараш да стана отново тъпа, нещастна ученичка в някакво глупаво даскало. Аз съм дъщеря на Мрака!

Лицето ѝ беше посиняло от усилието, с което съскаше и крещеше. Сега Вик не приличаше на момиче, а на вампир. Изглеждаше отчаяно решена да се инати докрай.

— Той е излекуван и ще се върне. — Гавриил посочи сгърчения в краката му Паро. Той все още беше ужасно изтощен, защото от него бяха излезли цяло ято демони.

— Ти му стори това! — крещеше Вик. — Ти, проклет ангел!

— Твоите проклетия могат да навредят единствено на теб — прекъсна я Гавриил. — Престани да се инатиш! Осъзнай грешките си и приеми дара, който ще ти дам доброволно. Ще се върнеш в своя свят и ще бъдеш нормално, щастливо момиче.

— Щастливо? Ти, скапан, светъл глупак, ще ми говориш за щастие! — по устата на Вик се появи жълта пяна от гняв. — Върви по

дяволите!

— Май ти ще отидеш там! — Гавриил се намръщи, но в очите му се четеше тъга. Това момиче имаше прекалено черно сърце и той нямаше да може да го отведе оттук. Поне не сега. — Знам, че някой те е обидил жестоко. Нещо те е наранило твърде много, за да станеш такава, но аз няма да направя нищо против волята ти!

— Защото не можеш! — изрева Вик.

— Защото не бива! — кротко отговори светлият воин. — Виждаш пътя към светлината. Ако днес не тръгнеш по него, аз ще оставя вратичка за теб. Ще ти дам моето име — **Гавриил!** Повикай ме, щом решиш, че вече няма никого, на когото можеш да разчиташ тук!

— Ха-ха! Направо ме разплака! — с изкривено лице извика тя.

Гавриил повдигна Паро и подкрепяйки го, тръгна към светлината.

— Помни, че винаги съм готов да откликна, Виктория!

— Гадост! — викаше след тях момичето. — Да повърнеш от тъпотия! Пияницата Паро, станал порядъчен човек! Вървете по дяволите! Вървете където си искате, слаби, нефелни глупаци!

Гневът замъгли главата ѝ, но тя продължи да вика толкова дълго, колкото имаше сили. Накрая главата ѝ натежа. Земята под краката ѝ омекна и Вик се строполи в безсъзнание. Щеше да се свести едва когато господарят на мрака намери сили да се яви в някое ново превъплъщение. Бивши гиганти и освободени пленници от Мракморд заобикаляха тялото ѝ, за да последват Гавриил и Паро.

ГЛАВА 19

Дарен беше толкова щастлив, а светлината, която показваше обратния път, толкова силна, че осъзна къде се намира едва когато се оказа в училищното мазе, заедно с почти цялата компания от приключението. Липсваше само Вик.

— Вижте Паро! — извика Алекс Тревата, сочейки един миловиден, скромно облечен, но чист човек, когото воинът Гавриил придружаваше.

— Виктория остана там — тъжно поклати глава параджията. — Аз съм виновен за всичко! Ще понеса последствията, но вие не я изоставяйте. Молете се за нея! Аз ще призная всичко пред директора. Нека ме уволни.

— Действал си под влияние на демоните — плахо напомни Дарен.

— Всеки сам решава на кого да служи и сам си носи последствията — строго каза архангел Михаил.

— Добричките сме на страната на доброто — безгрижно възкликна Деника, в чиято глава май не беше останало много от преживяното.

— Глупостта и добротата са две различни неща — подвижна зад нея Тони Юмрука, изпод изпълнения с осъждане поглед на Криси.

— Споровете не водят до нищо добро! — намеси се Уриил. — Надявам се да сте научили нещо от вашето приключение.

— Научих, че тревата отнася главата. А аз съм си отнесен и без външна помощ — ухили се Алекс и се опита да се направи на човек без глава.

— Там долу не ти беше толкова весело! — Гавриил го погледна с усмивка в очите.

— Абе винаги можем да си купонясваме и тук. — Лили изглеждаше непривично кротка. — Адът изобщо не е толкова як, колкото си го представях. По-скоро е гнусно място, където не осъзнаваш кой си и какъв си. Това не е нито готино, нито забавно.

— Изобщо не е як! Само по филмите изглежда готино, а като отидеш там, си е направо адски гадно — намръщи се Алекс.

— Никога няма да забравя това — тихо каза Ани.

— Определено няма да го забравим — съгласи се Ели.

— Аз ще разказвам и на внуците си! — Алекс се почеса по главата. — Не че нещо ще разберат.

— Няма да те разберат, ти си побъркан и без трева — ухили се Юмрука.

Архангелите ги гледаха мило и с търпение, на което хората не са способни.

— Искате ли да ви покажем нашия свят? — сети се да попита Дарен.

— Ние бдим над този свят от векове. Пазим го, откакто е сътворен, защото сме създадени преди него. — Уриил сложи ръка на рамото на детето. — Даваме ви различни дарове, когато сте готови да ги приемете. Знаеш ли, Дарен, твоят дар е добротата ти и склонността да прощаваш. А сега ще получиш нещо, което сам си спечели — приятели!

Групата се беше умълчала и слушаше думите на Уриил.

— Ще ви оставим тук, с надеждата да оцените приятелството на това дете, което се реши да ви помогне, въпреки че вие го пренебрегнахте или му причинявахте зло, без дори да ви е предизвикало. Научете се да цените всяко приятелство! Когато човек мисли за другите с обич, животът му има смисъл и безразличието и апатията не могат да го победят.

Децата се спогледаха виновно, но Дарен се усмихна щастливо и обяви:

— Вече сме приятели за цял живот!

Когато излязоха от мазето и изкачиха стълбите към първия коридор, децата се почувстваха като холивудски звезди. Учениците се спираха, сочеха ги с пръст, шушукаха си или направо подвикваха:

— Хей, ето ги тези!

— Изчезналите... Вижте изчезналите!

— Юмрук, не си бил в Америка май? Баща ти ще те скъса от бой!

— Вижте Плъха! Плъха е с тях!

— Само посмей да го пипнеш! — изръмжа срещу момчето Тони Юмрука.

Коридорът се пълнеше с все повече деца. Паро се почувства неловко, защото и той беше обект на интереса им.

— Какво ли прави с тях?

— Да не ги е отвлякъл той?

— Изглежда съвсем различно.

— И Плъха изглежда различно! — извика някой.

— Не носи очила.

— Станал е по-готин май...

Дарен забеляза рижавата коса на Мая в тълпата. Вече бяха на втория етаж и крачеха право към дирекцията. Паро искаше да се признае за виновен миг по-скоро. Само така щеше да успокои съвестта си. Подвел беше деца. Сега те му се струваха съвсем малки.

— Здравей. — Дарен се беше изравнил с Мая и спря, почервенял и объркан.

— Здрасти — смути се и момичето.

— Охо, фъстъци, тук има нещо! — Алекс го прегърна през раменете и повлече Мая с тях. — Той е супер герой, малката. Вече можеш спокойно да го харесваш!

Двете деца се усмигнаха объркано, но в очите им блесна радост.

Дирекцията беше на няколко крачки пред тях. Паро ги избута и мина най-отпред. Предстоеше му много тежко признание. Дарен изпита съжаление към изтормозения, слабават човек, който сега не изглеждаше никак страшно.

— Всичко ще се подреди, момче! — Паро му смигна и посегна да почука на вратата на директора. — Сега всичко ще си дойде на мястото!

Погледите на Мая и Дарен се срещнаха отново. Над главите им Алекс се усмигна и прошепна успокоително:

— Не се шашкайте! Това е само един директорски кабинет.

Ако по-желаете да подкрепите авторите — парично или с отзиви :), — заповядайте в сайта ни: <http://choveshkata.net/blog/>. Всички събрани средства се влагат в написването и издаването на следващите книги на клуб „Светлини сред сенките“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.